

בעזרת השם יתברך

מאמרי

קדושת בית הכנסת

ובו מאמרים בעניני

בית הכנסת הנקרא מקדש מעט
והנהגת המתפלל והשליח צבור

מלוקטים מספר

הזהר הקדוש

עם ביאור הנפלא

מתוק מדבש

המפרש כל מלה ומלה בדרך קל וקצר

מאת הגאון הקדוש המקובל

רבי דניאל פריש זצוקללה"ה

ת. ד. 5315 ירושלים

לזכרון עולם בהיכלא דרשב"י

אשת חיל מי ימצא

קונטרס זה יצא לאור לעילוי נשמת

האשה החשובה הצוה"ח רבת פעלים לתורה וחסד

כפה פרשה לעני וידיה שלחה לאביון

מרת **לאה זועבער** ע"ה

בת הר"ר **ישראל** ז"ל

נלב"ע ביום ה' אייר תשס"ו לפ"ק

הונצח ע"י בעלה הרב החסיד איש האשכולות

זוכה ומזכה את הרבים ראש וראשון לכל דבר שבקדושה

הרה"ג מוה"ר **צבי זועבער** שליט"א

פטרון ספר הזוהר עם פירוש מתוק מדבש

מהדורת זועבער

אשר על ידם נתפשט לימוד הזוהר בעולם

זכות התנא האלקי רשב"י תלווה אותה ותשמור אותה מכל

פגע ומכשול ותהא נשמתה צרורה בצרור החיים

מפרסמים עושה מצוה

שלוחה ברכה מעומקא דלבא,

אל ידידי ומשתתפי ומקימי אירגון שיעורים
בזוהר הקדוש ע"פ מתוק מדבש, והרפסת
ובהפצת קונטרסים לזכוי הרבים ה"ה

ר' הערשל זועבער הי"ו

ר' טוביה ראובן שראן הי"ו

ר' שמואל יוסף ריעדער הי"ו

ר' זאב פינחס נוסענצווייג הי"ו

ר' אליהו כהן הי"ו

ר' אליעזר ריעדער הי"ו

ר' אליעזר פרוכטר הי"ו

ר' ישי שלמה בן אסתר חסיה הי"ו

בעילום שם

זכותו של רשב"י הקדוש יגן בעדם ובעד משפחתם,
להתברך בברכת בני חיי ומזוני רויחי, פרנסה
בשפע, בריאות גופא, ואורך ימים ושנים טובים.

בברכת הכבוד

ארגון שיעורים בזוהר ע"פ מתוק מדבש

אשרי העם הם לומדיך

עם השלמת פירוש "מתוק מדבש" על ספר הזוהר הקדוש, הלימוד הנעלה והנשגב מתורתו של משיח, היה לנחלת הכלל. על חלקי הזוהר השווים לכל נפש, ועל אלו המיועדים לבעלי קבלה בלבד. הדרכות נחוצות מאת הגה"צ המקובל רבי דניאל פריש וצוקללה"ה לבאים בסוד ה', על פי ספרו – "שערי זהר".

"ובשנת שש מאות לאלף השישי, אפילו אם ח"ו לא יבוא משיח עד אז, עם כל זה יפתחו שערי החכמה למעלה בעולמות העליונים, ויפתחו מעיינות החכמה למטה בעולם הזה למי שירצה לעסוק בחכמת רזי התורה, ויתרבה הדעת בעולם, לפי שזמן ההוא יהי קרוב לאלף השביעי, ויתתקן העולם בשנים של אחר כך ע"י גאולה השלימה ועסק רזי התורה ליכנס לאלף השביעי..."

כאלו הם דברי הזוהר הקדוש בפר' וירא, המבטאים את המתרחש בימינו, כאשר אוצרות החכמה אשר נחשבו מאז ומעולם סתומים וחתומים, פתחו שעריהם בפני בני דור העקביים, והזמינו את כל אשר בשם יהודי יכונה, לכנוס פנימה ולהתבשם מתענוגי אהבת ה' ויראתו.

כשנותנים את הדעת להתבונן במתרחש, לא ניתן שלא להבחין בפלאיות והמימד הניסי, המלווים את מהלך התפשטות תורת הרז, דווקא בשעה שהחושך ניתן למימוש בידיים, וכוחות הרשע מתעצמים מיום אל יום להפיל חללים בדרך.

אל מול הטומאה המנסה לחזק את אחיזתה בבנינו של עם ישראל, הקדושה פותחת לרווחה את אוצרותיה הכמוסים, וגשמות ישראל נמסות כליל מן הנועם העליון היורד על ראשם כטל של תחיה.

וכך כתוב בתיקוני זוהר חדש, דף קי"ד ע"א, ע"פ פירוש "מתוק מדבש": "וכשיתגלה חבור זה של ספר הזוהר בעולם הזה, הרבה בני אדם יתאספו אליו לעסוק בו, וכו', וגם אותם הנשמות העומדות לרדת לעולם הזה להתלבש בגוף, כולם יתאספו וילמדו בספר הזוהר וישכילו בו לעבוד ולדעת את ה', ויהי להם למחסה מפני כוחות החיצונים..."

יש שבתחילת המהפכה, הביעו הסתייגותם מרעיון הפצת הלימוד הקדוש, שנחשב עד לא לפני שנים רבות, כעיסוקם של יחידים ומתבדלים, שהשליכו אחורי גווס כל חמודי תבל, וקדשו נפשם בקדושה של מעלה, טרם ההינו להרוס אל הקודש, להציץ במסתורין של מלך. אלא שכבר נמנו וגמרו רוב מנין ובנין של צדיקים קדושים

ומפורסמים, כי בשעה שהיצר הרע אינו מפלה בין כלי מלחמה כזה או אחר, ומשתמש בכל האמצעים העומדים לרשותו לפגוע בנשמות ישראל כדי למנוע את הברורים האחרונים, גם במישור ה"עשה טוב" יש לאחוז בכל הכלים, וכל אשר לו ייתן האדם בעד נפשו להינצל מן הניסיונות של עקבתא דמשיחא, ולבא שלם לפני מלך מלכי המלכים, באהבה ויראה ואמונה איתנה.

אמנם, עדיין – קובעים גדולי ישראל – יש לחלק בין חלקי הזוהר השונים, שמהם יצאו ללמד אל הכלל ולפשטם בכל תפוצות ישראל, ומהם שעדיין יפים לעיסוקם של יחידים ופרושים בלבד, ויד המון העם אינה ראויה שתמשמש בהם.

ואלו הם, חלקי נגלות הזוהר, אשר בהם אגדות נפלאות עיין לא ראתה, ומלאים מזן אל זן אמונה וקדושה ודביקות וענווה ושמחה, ומקרבים את לבבות ישראל לאבינו שבשמים כפי שלא פועל שום ספר תוכחה ומוסר, ראויים הם שיעלו על שולחנם של כל שלומי אמוני ישראל, ויקיצו נפשם מתרדמת איזולת הזמן, להכינם לקראת ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, בזכות הלימוד בספר קדוש זה דייקא ודייקא.

ואילו חלקי נסתרות הזוהר, המבארים את תורת הספירות הקדושות, הצנעה יפה להן, ויבאו טהורים שטהרו עצמם מכל אשמה ועוון, ויתעסקו בטהרות מכבשונו של מלך מלכי המלכים, לעשות תיקונים בעליונים ובתחתונים, ולהשלים בכוחם את חלק הבריאה הצריכה לתיקון טרם ביאת משיח.

וכך כותב לנו רבינו בעל מתוק מדבש זצוק"ל בספרו, אחר מאמר ארוך כולל עשרות מובאות שמדגישות כל אחת את מחויבותו של כל יחיד ויחיד לעסוק בזוהר הקדוש, ולא להשתמט נפשו מכך חלילה: "סוף דבר, חלקי הנגלות שבזוהר, יוכל גם הרווק לעסוק בהם כשאר חלקי התורה הקדושה, ואם נזהר בטבילה, אפשר שיוכל לעסוק גם בגירסא בכללות הזוהר והתיקונים, אמנם לגבי הלימוד בחלקי סתרי התורה, צריך הוא לשאול רבו הבקי בו ובהנהגתו, שיענהו כפי מצבו הפרטי."

מעתה אין לו לכל יהודי, אלא לשאת עיניו למעלה בברכה לנותן התורה, על שבחר בנו, דור יתום, לפתוח בפנינו את שערי תורתו הכמוסה, ולהתחיל לעסוק בחלקי הנגלות של הספר הקדוש, אשר גם הם רב כוחם וחילם להכשיר את הנפש ולקרבה אל בוראה.

וכפי שכותב רבינו בעל מתוק מדבש: "ולא נכחיש כי בלימוד הזוה"ק יוצא ידי חובתו ללמוד בסודות התורה במה שיוכל להבין, ודי לו זה, ואינו צריך שייכנס לפני ולפנים דלאו בר הכי להיכנס, ובשאר דברים שאינם מתעלומות חכמה יכול לשלוח ידו ולחדש, ובפרט במוסר ה', שיש בזוה"ק מוסר השכל יתר על כל בעל ספרי מוסר, וכל תיבה ותיבה נוקבת ויורדת בתוונאי דליבא".

הודעה חשובה

בחסדי השי"ת עלה בידינו לארגן ולייסד שיעורים רבים בארץ ישראל וגם ברחבי העולם כולו, בהם משתתפים תלמידי חכמים מופלגים לצד בעלי בתים יהודים יקרים, השיעורים נמסרים על ידי מגידי שיעורים שחלקם עברו הכשרה מיוחדת על ידינו לשם כך.

השיעורים מותאמים לרמת המשתתפים, אברכים עוסקים בנסתרות הזהר, ובעלי בתים בנגלות הזהר הקדוש, כאשר כולם מודים ומהללים בברכת אשרי העם שככה לו, ואשרי דורינו שזכה לכך.

ואכן כך הוא, כי השיעורים בביאור "מתוק מדבש" על כל הזהר כולו, הינם ערכה וסגולה נפלאה המשלבת לצד הביאור גם דרך מוסר וחכמה, המביאה להתפעלות וחיות בעבודת השם, והיא הינה כמים קרים על נפש עיפה.

זה הוא חזונו של רשב"י המתקיים ממש בדורנו, שאמר כי בסמוך לביאת המשיח רבים יעסקו בחיבור הזהר ואפילו נערים, והיינו דוקא בדרך הנ"ל שהיא דרך חיות ועבודה, והיא היא השווה כיום לכל נפש.

ובכן יהודי יקר, גם אתה יכול, כי הזהר הקדוש שייך גם לך, טעם וראה מיינה של תורה ותרווה את נפשך, שאל את חברך המשתתפים בשיעורים הרבים ועמוד על זכייתם, ומכאן עיין ברשימת השיעורים לדוגמא המצורפת כאן ומצא את השיעור

הקרוב אליך, ואם אינו מתקיים עדיין באזורך פנה אלינו ונניסד שיעור גם במקומך שלך, ותזכה להיות ממזכה הרבים, ובזה תשיג הארה וחיות לנפשך וגם ברכת הגשם תשרה בכל מעשה ידיך. ומה גם שתזכה להחיש את גאולת הכלל בלימודך, שכן הובטחנו על ידי משה רעיא מהימנא כי בזכות הלימוד בספר הזהר הקדוש נזכה לצאת חיש קל מהרה מן הגלות וברחמים, אמן.

ומכאן אנו פונים בבקשה, לכל מי שיכול לעזור ולסייע לנו ביסוד שיעורים חשובים אלו, שכפי הידוע ההוצאות בהחזקתם הם רבות: החזקת מגידי שיעורים, הסעת מגידי שיעורים, עריכת הקונטרסים הרבים, הדפסתם וחלוקתם חינם, ועוד ועוד, שיפנה לטל המפורסם כאן למטה, הנה לזכות רבה תחשב לו, והוא בכלל ברוך אשר יקים את התורה הזאת, וזכות רשב"י תעמוד לו להתברך בבני חיי ומזוני רויחי וכל טוב, אמן.

טל לפרטים 02-532-7853

הקדמה

בקונטרס זה ליקטנו מאמרים נכבדים מן הזהר הקדוש עם ביאור "מתוק מדבש" הסובבים על עניני קדושת בית הכנסת, והדרך אשר ישכון אור בבנינו ובישיבתו. הנה בית הכנסת נקרא "מקדש מעט" והוא מכוון לבית הכנסת של מעלה, וקדושתו רמה ונשגבה, והידיעה וההתעוררות באופן בנינו כראוי ואופן ההנהגה בו, היא צורך גדול לשלימות קבלת התפלות, וכבר אמרו חז"ל כי עבודת הקרבנות עתה בגלות היא התפלה, וכמו שכתוב "ונשלמה פרים שפתינו". ובכלל המבואר הוא גם קדושת בית המדרש שמעלתו גדולה מקדושת בית הכנסת, כנודע.

גם מבואר בו ענין עשרה ראשונים, ובפרט מעלת הראשון המקדים לתפלה, ועוד מבואר בו חומר האיסור הגדול לדבר בבית הכנסת דברי חולין, וכן חומר האיסור הגדול לדבר בשעת קריאת התורה. וענין הנהגת השליח צבור הראוי, שדומה לכהן גדול המכפר על הקהל.

מאמרים נכבדים אלו הינם כיהודה ועוד לדברי חז"ל המפורשים בש"ס והקבועים בהלכה, והם תוספת והשלמה המביאים התעוררות לקיום ההלכה כתיקנה, והרבה מהנמצא כאן כבר נזכר ונלקט ברמז ותמצית בספרי הפוסקים, אלא שכאן במקור המאמרים ערוכים כסדרם.

הנה המאמרים הנפלאים שבקונטרס זה נלקטו מתוך ספר הזהר הקדוש לרשב"י עם הביאור הנפלא **מתוק מדבש** שנתחבר בקדושה וטהרה, וקונטרס זה הינו חוליה נוספת בסדרת הקונטרסים המפוארים שעל הגותם ועריכתם שקד בעל "מתוק מדבש" בחייו, וראה בהם ברכה ותועלת.

רוב המאמרים שליקטנו מתבארים גם על דרך הנגלה, ועל כן הדפסנו אותם בביאורינו באותיות מרובעות, וחלקי המאמרים שמתבארים על דרך הנסתר הדפסנו אותם על פי רוב באותיות רש"י רגילות, או בשילוב מאמרי הנגלה עם ציון אותיות רש"י קטנות מוקפות.

וכאמור קונטרס זה נערך מתוך ביאור הענק לזהר "מתוק מדבש" הנדפס בכ"ב כרכים מהודרים ומפוארים ומנוקדים, וזכה דורינו האחרון למתנת שמים בחיבור זה, שהוגים בו רבים בכל רחבי תבל יומם וליל, וערבים ונעימים עליהם הביאורים למכביר, וכבר מתקיימים בס"ד שיעורים רבים שהוגים בו בקביעות, ואכן זו היא בשורה טובה לקראת יום הגאולה הקרוב וכפי שאמר רשב"י הקדוש כי בדור האחרון רבים יעסקו בספר הזהר דנן.

הנה קונטרס זה יוצא לאור לכבוד יום הילולא דרשב"י, ויהי רצון שתעמוד זכותו הגדולה לכלל עם ישראל בכל מקום שהם, ובפרט לעוסקים בתורתו בהבנה, שהקב"ה יפתח שערי שמים לתפילתנו, ויחיש הקב"ה מהרה את גאולתינו, וכפי שאמר רשב"י בפנים ספר הזהר שבזכות הלימוד בספר הזהר הקדוש נזכה לצאת מן הגלות במהרה וברחמים, אמן.

מפתח הענינים

א. "מאמר סוד בית הכנסת ובית המדרש" ומבואר בו כי השכינה התחתונה שהיא מדת המלכות, שכינויה צפור, מצאה בגלות "בית" היינו מעט נחת בבתי כנסיות. וכן השכינה העליונה שהיא מדת הבינה, שכינויה דרור, מצאה בגלות "קן" היינו מעט נחת בבתי מדרשות. ורצה לומר כי העוסקים בתורה בבתי מדרשות והמתפללים בבתי כנסיות, נותנים נחת לשכינה העליונה והתחתונה בגלות, והם הגורמים את השראת השכינה בישראל לעולם.

ב. "מאמר בית הכנסת מלא באור השכינה" ומבואר בו כי השכינה שורה על העושים מצות ומעשים טובים, והיא גולה עמהם. ומבאר כי הקב"ה משגיח בשכינה ובישראל ביותר בראש חדש שבת ומועד, שיש בהם תוספת קדושה. ומבאר עוד כי אויר בית הכנסת מלא מאור השכינה השורה על ראשי ישראל, ובזמנים אלו הקב"ה משגיח מחלונות בית הכנסת על גלות השכינה וצער ישראל, ומביט עלינו בעין חמלתו. ועל זכירה ופקידה זו של הקב"ה, יש לישראל לשמוח.

ג. "מאמר סוד חלונות בית הכנסת" ומבואר בו כי בהיכל השלישי שבעולם הבריאה, הנקרא נגה, יש מלאכים הנקראים שרפים ואראלים המכונים בשם חלונות וחרכים, והם הממונים להשגיח על התפלות ולהעלותם, ולהורות על סוד זה צריך שיהיה לבית הכנסת חלונות. ולפי שבית הכנסת שלמטה מכון כנגד בית הכנסת שלמעלה שהוא בהיכל נגה, ובית הכנסת הוא כינוי ורמז למשכן השכינה שבה סוד י"ב חלונות, לכן צריך לרמז זאת גם בבנין בית הכנסת התחתון שיהיו בו י"ב חלונות.

ד. "מאמר בנין בית הכנסת ביופי ופאר" ומבואר בו כי בית הכנסת הנקרא מקדש מעט הוא כנגד בית הכנסת שלמעלה שהיא סוד השכינה. וכשם שהשכינה מתוקנת ביופי ופאר, כן צריך לבנות בית הכנסת שלמטה ביופי ופאר. ומבאר כי המשכן והמקדש ובית הכנסת כולם הם מדור להשראת השכינה, ובהם נעשים יחודים ותקונים. וצריך שיהא לבית הכנסת חלונות הרומזים להשגחת הקב"ה.

ה. "מאמר בנין בית הכנסת לשם שמים" ומבואר בו כי הבונה בית הכנסת צריך לבנותו לשם שמים, ולא לעשות לו שם ופרסום, ולהשתלט על העם, כי אלו המה ערב רב המונעים עבודת הקב"ה הרצויה, ומגבירים כח הסטרא אחרא.

ו. "מאמר סגולת התפלה בבית הכנסת" ומבואר בו כי התפלה צריכה להיות מתוך בית ולא בשדה ומקום פרוץ מבלי מחיצות, וזאת כדי להורות על מדור ומשכן להשראת השכינה, ועל צמצום ודוחק התפלה העולה בצניעות ומבלי אחיזת החיצונים. ומבאר כי אין ללמוד מיצחק שהתפלל בשדה, כי היה מושרש בגבורה ולא פחד מהחיצונים, ועוד שהתפלל בבית שהיה בשדה, ושדה רומז על יחודו עם השכינה הנקראת בכינוי שדה.

ז. "מאמר מעלת הראשון המקדים לבית הכנסת" ומבואר בו כי המקדים לבוא לבית הכנסת ראשון, זוכה להתחבר עם השכינה, ועומד במדרגת היסוד הנקרא צדיק, ואפילו שאינו עוסק שם בתפלה ותורה. והוא מפיס לקב"ה על איחור מנין המתפללים, ונקרא אוהבו של הקב"ה. ואם הוא רגיל בכך, ולא הגיע יום אחד, הנה לרוב חיבתו הקב"ה שואל עליו.

ח. "מאמר מעלת עשרה הראשונים הבאים בזמן לבית הכנסת" ומבואר בו כי בית הכנסת נקרא מקדש מעט, והשכינה מקדמת לבוא לבית הכנסת אם יש שם עשרה המשלימים לכללות מרכבת השכינה, ומבאר כי אלו העשרה צריכים להמצא יחד בהגיע זמן התפלה, וכל המתפללים הבאים אחריהם משלימים את פרטי מרכבת השכינה ומקיימים מצות ברוב

- עם הדרת מלך. ומסיק כי כל המתפללים צריכים להזהר שלא לדבר בדברי העולם בבית הכנסת, לפי שקדושת השכינה שורה שם ועליהם.
- ט. "מאמר תקון השכינה והמלאכים תלוי בעשרה הראשונים" ומבואר בו כי קהל המתפללים מקיימים מצות ברוב עם הדרת מלך, ועל ידם נתקנת ומתקשטת השכינה אל היחוד. אבל אם מגיע זמן תפלה ואין בבית הכנסת אפילו עשרה מתפללים, אז לא נעשה תקון לשכינה, והמלאכים שהיו חברים לישראל נשברים ומתבטלים מתקונם הראוי. ומסיק כי די בעשרה מתפללים שימצאו בזמן בבית הכנסת, שעל ידם נעשים כל התקונים, וכל הבאים אחריהם נכללים עמהם.
- י. "מאמר סדר הכניסה לבית הכנסת" ומבואר בו כי צריך להכנס לבית הכנסת באימה, ולהשתחוות לפני ההיכל, ולהקדים ליטול רשות מהאבות הקדושים שתקנו את התפלות. ומבאר שצריך לומר פסוק ואני ברוב חסדך וגו' שבו רמוזים האבות הקדושים ומדותיהם, ואחר כך יתפלל תפלתו, ובוזה הקב"ה יתפאר בו.
- יא. "מאמר איסור הדבור בבית הכנסת" ומבואר בו כי המדבר דברי חול בבית הכנסת פוגם את היחוד העליון, ואין לו חלק באלקי ישראל, כי הוא מזלזל בתקוני התפלה ומראה שאינם חשובים לפני דברי החולין שלו. ומבאר שביותר צריך להזהר שלא להפסיק בדבור ואפילו שאינו חול, באמירת י"ג השבחים שבברכת ישתבח, שהשכינה נתקנת אז ב"ג מדות הרחמים.
- יב. "מאמר איסור הדבור בזמן קריאת התורה" ומבואר בו כי בשעה שמעלים את הספר תורה על הבימה, צריכים הקהל לעמוד באימה רתת וזיע, ולכוין לבם לשמוע היטב את הקריאה, ולא יסיחו לבם לדבר אחר, והוא כדוגמת היותם עומדים על הר סיני בשעת קבלת התורה. ומבאר עוד כי בשעת הקריאה אסור לדבר אפילו בדברי תורה, וכל שכן בדברים אחרים, אלא ישבו באימה כאלמים.
- יג. "מאמר אמירת התפלה בשלמות התבות" ומבואר בו כי צריך האדם המתפלל לדקדק להגות ולומר את תבות התפלה בשלימות, ולא בהבלעה ובחסרון.
- יד. "מאמר קריאת התורה בשלמות התבות" ומבואר בו כי צריך השליח צבור הקורא בתורה לדקדק להגות ולומר את התבות בשלימות, ולא בהבלעה ובחסרון.
- טו. "מאמר הראוי לשמש שליח צבור ולקרוא בתורה" ומבואר בו כי השליח צבור וכן הקורא בתורה צריכים להיות נקיים מחטא, ועומדים במדרגת צדיק כפי האפשר, כי הם משמשים מרכבה למדת היסוד הנקרא צדיק.
- טז. "מאמר טהרת השליח צבור" ומבואר בו כי באם ימצא פגם חטא בכהן, הרי שהעם סובלים בשבילו, ואוי להם, וכמו כן בשליח צבור שנמצא בו חטא, אוי לעם הסומכים על תפלתו. ומוסיף ומבאר שהכהן בעבודתו היה ממשיך שפע לישראל, וכל העולמות העליונים והתחתונים היו מתברכים על ידו, ולכן היה מטהר עצמו קודם עבודתו בקרבן, כדי לכפר בעדו תחילה ולהיות ראוי לשמש בקודש.
- יז. "מאמר הכנת השליח צבור" ומבואר בו כי רשב"י היה מכין לעצמו שליח צבור ראוי לתפלות ראש השנה ויום הכפורים, וההכנה היתה בתשובה ובלמוד הכונה. ומבאר שכן היה נוהג רשב"י גם כבעל תוקע.
- יח. "מאמר סגולת עניית ברכו את ה' המבורך" ומבואר בו כי רבי פרחיא השיג וראה היכל אחד בגן עדן, שבו נמצאים המקדשים לקב"ה באמירת ברכו וקדושה. ומבאר כי על ידי עניית ברכו חוזרת הנשמה לשרות בחוטם האדם אחר שנסתלקה ממנו בלילה בהיותו יושן. ומסיק כי אמירת ברכו וקדושה הם על ידי החזן ובמעמד קהל עשרה.

סוד בית הכנסת ובית המדרש

(א) וְעוֹד (הניאל יב ג) וְהַמְשָׁפִילִים יִזְהִירוּ, אֲלֵיךְ דִּדְעִין בְּפִקּוּדָא שְׁתִּיתָאָה דְאַתְרֵימִיזַת בְּמַלְתַּת בְּרֵאשִׁית, בִּי"ת תַּמָּן, דְּאַתְמַר עֲלָה (תהלים פד ד) גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית, וְדָרוּר קָן לָהּ.

וְהָא יְנוּקִין יִדְעִין דְּדָרוּר קָן לָהּ, וְאַתָּא דוֹד לְמֵימַר בְּרוּחַ קְדָשָׁא, אֲלֵא דָא מְצוֹת קָן צְפוּר, דְּאֵית בֵּיהּ פְּמָה רְזִין.

מתוק מדבש

"מאמר סוד בית הכנסת ובית המדרש" ומבואר בו כי השכינה התחתונה שהיא מדת המלכות, שכינויה צפור, מצאה בגלות "בית" היינו מעט נחת בבתי כנסיות. וכן השכינה העליונה שהיא מדת הבינה, שכינויה דרוור, מצאה בגלות "קן" היינו מעט נחת בבתי מדרשות. ורצה לומר כי העוסקים בתורה בבתי מדרשות והמתפללים בבתי כנסיות, נותנים נחת לשכינה העליונה והתחתונה בגלות, והם הגורמים את השראת השכינה בישראל לעולם.

(מקור המאמר בתקוני זהר בהקדמה דף יב ע"ב, וצנזאור ממוק מדגש כרך א עמ' קל"א-קל"ב)

וְעוֹד יש לפרש מה שכתוב וְהַמְשָׁפִילִים יִזְהִירוּ זה נאמר על אֲלֵיךְ דִּדְעִין בְּפִקּוּדָא שְׁתִּיתָאָה דְאַתְרֵימִיזַת בְּמַלְתַּת בְּרֵאשִׁית אלו שיודעים במצוה הששית איך נרמזת במלת בראשית, והיינו מצות שלוח הקן כדמפרש ואזיל, ואמר בִּי"ת תַּמָּן במלת בראשית יש אותיות בִּי"ת (כמו שדורש צמ"ז טי"ג דף פ"א ע"א, צראש"ת אומיות צ"ט רל"ט), דְּאַתְמַר עֲלָה שנאמר על בית זה גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית היינו מדת המלכות הנקראת צפור מצאה בית (הטעם שהמלכות נקראת נפוך, כי כמו שצפור נודדת מקנה, כן המלכות נודדת מקנה דהיינו מנמינת ימודה), וְדָרוּר קָן לָהּ ומדת הבינה הנקראת דרוור מצאה קן (והטעם שהבינה נקראת דרוור לפי שהיא צסוד היוכל, שנאמר צו (ויקרא כה י) ויקראם "דרוור" צאריך).

ושואל אם הכונה כאן לפרש שהשכינה העליונה והתחתונה יש להם בית וקן, מה חידוש הוא וְהָא יְנוּקִין יִדְעִין דְּדָרוּר קָן לָהּ והרי גם התינוקות יודעים שיש לצפור ודרור בית וקן, וְאַתָּא דוֹד לְמֵימַר בְּרוּחַ קְדָשָׁא וכי את זה בא דוד לומר ברוח הקודש, ורצה לומר דבר זה ידוע לכל המתחילים בלימוד הנסתרות, ואין זה צריך לרוח הקודש, ומשיב אֲלֵא דָא מְצוֹת קָן צְפוּר אלא זה נאמר על מצות קן צפור, שכתוב בתורה (דברים כג ו) כי יקרא קן צפור לפניך, דְּאֵית בֵּיהּ פְּמָה רְזִין שיש במצות קן צפור כמה סודות, דהיינו שרומזת על גלות השכינה העליונה והתחתונה, שבגלות אין להם בית וקן אלא על ידי המתפללים והלומדים כדלקמן.

וְעַלֶּיָּה אֶתְמַר גַּם צְפוּר מְצָאָה בַּיִת, דְּכָתִיב בְּגִינָה (ישעיה נו ז) פִּי בֵּיתִי
בַּיִת תִּפְלָה, דָּא בִּי פְּנִישְׁתָּא.

וְדָרוּר קֵן לָהּ, דָּא בִּי מְדַרְשָׁא, אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּחִיָּה אֲלֵיִן מְאָרִי
תּוֹרָה, מְאָרִי מְשֻׁנָּה, מְאָרִי קִבְּלָהּ, דְּבְגִינָהוֹן לָא זָזָה שְׂכִינְתָּא
מִיִּשְׂרָאֵל.

מתוק מדבש

ומבאר כי וְעַלֶּיָּה אֶתְמַר ועל השכינה התחתונה נאמר גַּם צְפוּר מְצָאָה בַּיִת רצה לומר
ודאי כי דרוור שהיא מדת הבינה יש לה קן, דהיינו קצת נחת רוח בגלות, אלא גם
צפור שהיא השכינה מצאה בית, ויש לה נחת רוח קצת בגלות, דְּכָתִיב בְּגִינָה כי כתוב
בשבילה פִּי בֵּיתִי בַּיִת תִּפְלָה ומפרש דָּא בִּי פְּנִישְׁתָּא זה בית הכנסת שהוא מקדש
מעט שהשכינה שורה שם על ישראל המתפללים שם, כי עיקר שכינתה ויחודה היא על
ידי תפלות בני ישראל שהם כנגד הקרבנות, ואז יש לה גם בגלות איזו בחינה של יחוד,
לכן היא נקראת תפלה, וזהו "גם צפור מצאה בית" היינו בית מנוחה קצת מגלותה בבית
הכנסת.

וממשיך ואמר, אבל על מדת הבינה נאמר וְדָרוּר קֵן לָהּ היינו לימוד התורה, ואמר דָּא
בִּי מְדַרְשָׁא זהו הבית המדרש ששם משכנה, לפי שהתלמידי חכמים לומדים שם
תורה, ועל ידי זה אור הבינה מאירה ושוכנת עליהם ועל כל בני ישראל. והנה עסק התורה
היא בשלש בחינות, והיינו מה שכתוב אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּחִיָּה, בחינה א' אֲלֵיִן מְאָרִי
תּוֹרָה אלו הם חכמי התורה שבכתב, דהיינו בעלי המקרא הנקראים "ביצים". בחינה ב'
מְאָרִי מְשֻׁנָּה חכמי המשנה העוסקים בלימוד המשניות שהם בחינה חשובה יותר, שהם
בתורה שבעל פה ונקראים משכילים בפירושי התורה, אמנם אינם יודעים סתרי התורה,
ונקראים "אפרוחים". בחינה ג' מְאָרִי קִבְּלָהּ הם חכמי הקבלה העוסקים בסתרי תורה
הנקראים "בנים", דְּבְגִינָהוֹן לָא זָזָה שְׂכִינְתָּא מִיִּשְׂרָאֵל שבשביל התלמידי חכמים
והמתפללים לא זזה השכינה העליונה והתחתונה מישראל לעולם. (רמ"ק ומפשיט)

בית הכנסת מלא באור השכינה

(ב) אף על גב ד'ישראל' חבו ל'גביה' ד'קדשא' ב'ריף' הוא, האי מ'שפונא' דיליה לא ש'ב'קו, ו'קדשא' ב'ריף' הוא לא נ'טיל לה מ'בינייהו, ועל דא ב'כל א'ת'ר ד'גלי ישראל', ש'כינה ע'מהון, ועל דא כ'תיב, ו'נתתי מ'שפני ב'תוככם, והא אוקמוה.

פ'תח ר'פי י'צחק ו'אמר (שיר כ ט) דומה דודי ל'צבי או לעופר האילים, הנה זה וגו', ז'פאין אינון ישראל, ד'זכו ד'מ'שפונא דא ל'מהוי

מתוק מדבש

"מאמר בית הכנסת מלא באור השכינה" ומבאר בו כי השכינה שורה על העושים מצות ומעשים טובים, והיא גולה עמהם. ומבאר כי הקב"ה משגיח בשכינה וב'ישראל' ביותר בראש חדש שבת ומועד, שיש בהם תוספת קדושה. ומבאר עוד כי אויר בית הכנסת מלא מאור השכינה השורה על ראשי ישראל, ובזמנים אלו הקב"ה משגיח מחלונות בית הכנסת על גלות השכינה וצער ישראל, ומביט עלינו בעין חמלתו. ועל זכירה ופקידה זו של הקב"ה, יש לישראל לשמוח.

(מקור המאמר זוהר פרשת נחוקמי דף קיד ע"ב דלילוג, וצ'לאור מתוק מדבש ככך יא עמ' תשדמ-תשמז) אמר רבי יהודה אף על גב ד'ישראל' חבו ל'גביה' ד'קדשא' ב'ריף' הוא אף על פי ש'ישראל' חטאו להקב"ה, האי מ'שפונא' דיליה לא ש'ב'קו את המשכון הזה שהוא השכינה לא עזבו, כי תמיד יש ב'ישראל' צדיקים, וגם מ'פשוטי העם' שעושים מצות ומעשים טובים, שעל ידי זה השכינה שורה עמהם, ו'קדשא' ב'ריף' הוא לא נ'טיל לה מ'בינייהו ואין הקב"ה לוקח את השכינה מביניהם, ועל דא ועל כן אמרו חז"ל (נמס' מגילה דף כט ע"א) ב'כל א'ת'ר ד'גלי ישראל' ש'כינה ע'מהון ב'כל מקום שגלו ישראל השכינה גלתה עמהם, ועל דא כ'תיב ועל זה נאמר ו'נתתי מ'שפני ב'תוככם' והיינו השכינה, והא אוקמוה וכבר ביארו כן חז"ל ב'מדרשים' (רמ"ק ומפ'שטיס)

פירוש הפסוק המובא להלן, המדבר שם מענין ביאת הגואל, ואמר דומה דודי ל'צבי בקלות מרוצתו דומה הוא ל'צבי, או לעופר האילים שהוא ולד האיל, שהם רצים בקלות, הנה זה עומד אחר כ'תלנו מ'שגיח מן החלונות מ'ציץ מן ה'חרכים' וכאילו הוא עומד כבר אחר כ'תל ב'תנו ומ'שגיח ב'י דרך החלונות ומ'גלה עצמו אלי דרך ה'חרכים', והנמשל הוא, לומר שהקב"ה כבר מוכן להשיב ש'כינתו אלי וימ'הר את הקץ, וכאילו כבר בא ומ'שגיח עלי בעין חמלתו. (מ'לודות)

פ'תח ר'פי י'צחק ו'אמר ל'פרש מה ש'כתוב דומה דודי ל'צבי או לעופר האילים, הנה זה עומד אחר כ'תלנו מ'שגיח מן החלונות מ'ציץ מן ה'חרכים', והקדים ואמר ז'פאין אינון ישראל' א'שריהם ישראל, ד'זכו ד'מ'שפונא דא שזכו שזה המשכון שהיא השכינה הקדושה, ל'מהוי ג'ב'ייהו מן מ'לפא ע'לאה תהיה אצלם מ'מלך העליון ב"ה,

גְּבִייהוּ מִן מַלְפָּא עֲלָאָה, דְּאָף עַל גַּב דְּאִינוּן בְּגִלוּתָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲתֵי בְּכָל רִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי וְזַמְנֵי, לְאַשְׁגָּחָא עֲלֵיהּ, וְלְאַסְתַּפְּלָא
בְּהוּא מִשְׁפּוּנָא דְאִית לִיה גְּבִייהוּ, דְּאִיהוּ פְּסוּפָא דִילֵיהּ.

הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר פְּתָלְנוּ, בְּכַתֵּי כְּנִסְיוֹת וּבְכַתֵּי מְדֻרְשׁוֹת. מִשְׁגִּיחַ מִן
הַחֲלוּנוֹת, דְּוֹדָאי בִּי פְּנִישְׁתָּא בְּעֵינֵי חֲלוּנוֹת. מְצִיץ מִן הַחֲרָפִים,
לְאַסְתַּפְּלָא וְלְאַשְׁגָּחָא עֲלֵיהּ.

וּבְגִין כֶּף יִשְׂרָאֵל בָּעוּ לְמַחְדֵּי בְּהוּא יוֹמָא דְאִינְהוּ יְדְעֵי דָא, וְאָמְרֵי
(תהלים קיח כד) זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בּוֹ.

מתוק מדבש

דְּאָף עַל גַּב דְּאִינוּן בְּגִלוּתָא שאף על פי שהם בגלות, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵי בְּכָל
רִישׁ יְרַחֵי וְשַׁבְתֵּי וְזַמְנֵי לְאַשְׁגָּחָא עֲלֵיהּ הַקְּבִ"ה בא בכל ראש חדש ושבת ומועד
להשגיח עליהם, וְלְאַסְתַּפְּלָא בְּהוּא מִשְׁפּוּנָא דְאִית לִיה גְּבִייהוּ ולהסתכל באותו
המשכון שיש לו אצלם, דְּאִיהוּ פְּסוּפָא דִילֵיהּ שהוא החמדה שלו, כי על ידי קיום
המצות התלויות באלו הזמנים יש יחוד לפי מדרגת אותה השעה, ויש תוספת קדושה.

ומה שכתוב הִנֵּה זֶה עוֹמֵד אַחַר פְּתָלְנוּ היינו בְּכַתֵּי כְּנִסְיוֹת וּבְכַתֵּי מְדֻרְשׁוֹת כי אור
השכינה הוא אור בית הכנסת, ואילו ניתנה רשות לעין לראות היו רואים שאור בית
הכנסת מלא מאור ניצוץ השכינה המאיר על ראשי עם הקודש ומעטרת על ראשם להשלים
עצמה בתיקוניהם. מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלוּנוֹת דְּוֹדָאי בִּי פְּנִישְׁתָּא בְּעֵינֵי חֲלוּנוֹת כי ודאי
בית הכנסת צריך להיות לו חלונות. מְצִיץ מִן הַחֲרָפִים היינו לְאַסְתַּפְּלָא וְלְאַשְׁגָּחָא
עֲלֵיהּ להסתכל ולהביט עליהם בעין חמלתו.

וּבְגִין כֶּף יִשְׂרָאֵל בָּעוּ לְמַחְדֵּי בְּהוּא יוֹמָא דְאִינְהוּ יְדְעֵי דָא ובשביל זה צריכים
ישראל לשמוח באותו היום שהם יודעים זה, כלומר כיון שאנו יודעים שהקב"ה
זוכר אותנו ואת שכינתו בשבתות וימים טובים צריכים אנו לשמוח, וְאָמְרֵי יִשְׂרָאֵל זֶה
הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה שְׂבָא הַקְּבִ"ה לראות את השכינה ובניה, אם כן הגם שהוא בוכה
בשבילנו, עם כל זה נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בּוֹ כי זהו שמחתנו. (רמ"ק ומפרשים)

סוד חלונות בית הכנסת

(ג) אֵלֶיךָ חֲלוֹנוֹת, וְאֵלֶיךָ חֲרָפִים, קִיַּיְמִי פְּלֹהוּ לְאַחַדָּא כֹּל צְלוֹתֶיךָ דְּסִלְקִין מִתְּתָא לְעֵילָא, וְלֹא שְׂגָחָא בְּהוּ, לְאַעְלָא לֹוֹן קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא כֹּל בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלָאוּ בֵּיהּ חֲלוֹנוֹת, לָאוּ אֶתְרָא לְצִלְאָה בֵּיהּ כְּדָקָא יָאוּת.

דְּהָא בֵּית הַכְּנֶסֶת לְתַתָּא, לְקַבֵּל בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלְעֵילָא, בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלְעֵילָא אֵית בֵּיהּ חֲלוֹנוֹת כְּמָה דְּאֶמְרִין, הֵכִי נָמִי לְתַתָּא, לְעֵילָא כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה, אֵית בֵּיהּ תְּרִיסַר חֲלוֹנוֹת עֲלָאִין, הֵכִי נָמִי לְהָאֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת תְּתָאָה.

מתוק מדבש

"מאמר סוד חלונות בית הכנסת" ומבואר בו כי בהיכל השלישי שבעולם הבריאה, הנקרא נגה, יש מלאכים הנקראים שרפים ואראלים המכונים בשם חלונות וחרכים, והם הממונים להשגיח על התפלות ולהעלותם, ולהורות על סוד זה צריך שיהיה לבית הכנסת חלונות. ולפי שבית הכנסת שלמטה מכוון כנגד בית הכנסת שלמעלה שהוא בהיכל נגה, ובית הכנסת הוא כינוי ורמז למשכן השכינה שבה סוד י"ב חלונות, לכן צריך לרמז זאת גם בבנין בית הכנסת התחתון שיהיו בו י"ב חלונות.

(מקור המאמר זוהר פרשת פקודי צהיכנות דף רנ"א ע"א, וצניאור ממנו מדנ"ש כרך ט עמ' ס"ט)
ואמר אֵלֶיךָ חֲלוֹנוֹת אלו החלונות שהם השרפים, וְאֵלֶיךָ חֲרָפִים ואלו חרכים שהם האראלי"ם, קִיַּיְמִי פְּלֹהוּ לְאַחַדָּא כֹּל צְלוֹתֶיךָ דְּסִלְקִין מִתְּתָא לְעֵילָא עומדים כולם לאחד וליחד את כל התפלות העולות מלמטה למעלה, וְלֹא שְׂגָחָא בְּהוּ ולהשגיח בהם אם הם ראויים לעלות, לְאַעְלָא לֹוֹן קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא כדי להכניסם לפני הקב"ה, וְעַל דָּא כֹּל בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלָאוּ בֵּיהּ חֲלוֹנוֹת ועל כן כל בית הכנסת שאין בו חלונות, לָאוּ אֶתְרָא לְצִלְאָה בֵּיהּ כְּדָקָא יָאוּת אין הוא מקום להתפלל בו כראוי, כי החלונות הם העיקר להשמעת התפלות.

דְּהָא בֵּית הַכְּנֶסֶת לְתַתָּא לְקַבֵּל בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלְעֵילָא כי בית הכנסת של מטה מכוון כנגד הבית הכנסת של מעלה, והוא היכל הזה שבתוך היכל נוגה, בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלְעֵילָא אֵית בֵּיהּ חֲלוֹנוֹת כְּמָה דְּאֶמְרִין בית הכנסת של מעלה יש בו חלונות כמו שאמרנו, הֵכִי נָמִי לְתַתָּא כמו כן למטה צריך להיות בבית הכנסת חלונות, לְעֵילָא כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָה למעלה בית הכנסת הגדולה שהיא סוד המלכות המכנסת בתוכה את כל הנמצאים התחתונים, אֵית בֵּיהּ תְּרִיסַר חֲלוֹנוֹת עֲלָאִין יש בה י"ב חלונות גדולים, כנגד י"ב אותיות של שם אדני"י מלא, הֵכִי נָמִי לְהָאֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת תְּתָאָה כך ראוי להיות לבית הכנסת התחתון.

בנין בית הכנסת ביופי ופאר

(ד) פֿקוּדָא לְמִבְנֵי מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא, פְּגוּוּנָא דְבֵי מִקְדָּשָׁא דְלַעֲיִלָא, פְּמָה דַּאתָּ (שמות טו יז) אָמַר מְכוּן לְשַׁבְּתָךְ פְּעֻלַתְּ יְהו"ה, דְּאַצְטְרִיךְ לְמִבְנֵי בֵי מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא, וּלְצֻלָּאָה בְּגוּיָה צְלוּתָא בְּכָל יוֹמָא, לְמַפְלַח לִיָּה לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא צְלוּתָא אֶקְרִי עֲבוּדָה, וְהָהוּא בֵי פְּנִשְׁתָּא, אֶצְטְרִיךְ לְמִבְנֵי לִיָּה בְּשִׁפְרוֹ סִגְיָא, וּלְאַתְקֵנָא לִיָּה בְּכָל תְּקוּנִין, דְּהָא בֵי פְּנִשְׁתָּא דְלַתַתָּא, קְיִימָא לְקַבֵּל בֵּי פְּנִשְׁתָּא דְלַעֲיִלָא.

בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְתַתָּא אִיהוּ קָאִים פְּגוּוּנָא דְבֵית הַמִּקְדָּשׁ דְלַעֲיִלָא,

מתוק מדבש

"מאמר בנין בית הכנסת ביופי ופאר" ומבואר בו כי בית הכנסת הנקרא מקדש מעט הוא כנגד בית הכנסת שלמעלה שהיא סוד השכינה. וכשם שהשכינה מתוקנת ביופי ופאר, כן צריך לבנות בית הכנסת שלמטה ביופי ופאר. ומבאר כי המשכן והמקדש ובית הכנסת כולם הם מדור להשראת השכינה, ובהם נעשים יחודים ותקונים. וצריך שיהא לבית הכנסת חלונות הרומזים להשגחת הקב"ה.

(מקור המאמר צוהר פרשת צלח נרעיא מהימנא דף נט ע"ג, ונציאור מתוק מדבש כרך ה עמ' תרסג-תרסד)

פֿקוּדָא לְמִבְנֵי מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא פְּגוּוּנָא דְבֵי מִקְדָּשָׁא דְלַעֲיִלָא מְצוּה לְבִנּוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְמַטָּה כַּעֲיִן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, פְּמָה דַּאתָּ אָמַר מְכוּן לְשַׁבְּתָךְ פְּעֻלַתְּ יְהו"ה שְׁדַרְשׁוּ חוּ"ל שֶׁמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַטָּה מְכוּן כַּנֶּגֶד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה, וּמִכָּאן לְמַדּוּ הַחֲכָמִים דְּאַצְטְרִיךְ לְמִבְנֵי בֵי מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא שְׁצִיךְ לְבִנּוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְמַטָּה, וּלְצֻלָּאָה בְּגוּיָה צְלוּתָא בְּכָל יוֹמָא וּלְהַתְפַּלֵּל בְּתוֹכּוֹ הַתְּפִלוֹת שֶׁבְכָל יוֹם, לְמַפְלַח לִיָּה לְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעַבּוֹד לְהַקְב"ה כַּעֲיִן עֲבוּדַת הַקְּרִבְנוֹת, דְּהָא צְלוּתָא אֶקְרִי עֲבוּדָה כִּי תְּפִלָּה נִקְרָאת עֲבוּדָה שֶׁבִּלְבַב. וְהָהוּא בֵי פְּנִשְׁתָּא אֶצְטְרִיךְ לְמִבְנֵי לִיָּה בְּשִׁפְרוֹ סִגְיָא וּלְאַתְקֵנָא לִיָּה בְּכָל תְּקוּנִין וְכִמוֹ כֵּן אוֹתוֹ בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁנִּבְנָה לְצוּרֵךְ הַתְּפִלָּה צִיךְ לְבִנּוֹתוֹ בְּרֹב פֶּאָר וְיוֹפִי וּלְתַקְנוֹ בְּכָל תִּקּוּנִים יְפִים, דְּהָא בֵי פְּנִשְׁתָּא דְלַתַתָּא קְיִימָא לְקַבֵּל בֵּי פְּנִשְׁתָּא דְלַעֲיִלָא כִּי בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁל מַטָּה עוֹמֵד מְכוּן כַּנֶּגֶד בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁל מַעְלָה, שְׁהוּא הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת צִית הַכְּנֶסֶת לְפִי שְׁהִיא מְכַנֶּסֶת צְמוּכָה אֶת הָאֲרוֹת סְפִירוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת וְאֵת נִשְׁמַתּוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, לֵכֵן כִּמוֹ שְׁהַמַּלְכוּת מְתוֹקֶנֶת צִיּוּפִי וְפֶאָר כִּמוֹ שְׁכַתּוּב כּוֹלֵךְ יִפֵּה רַעִימִי, כִּמוֹ כֵּן צִיךְ לְבִנּוֹת אֶת צִית הַכְּנֶסֶת צִיּוּפִי וְפֶאָר.

וּמוֹסִיף לְפָרֵשׁ בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְתַתָּא אִיהוּ קָאִים פְּגוּוּנָא דְבֵית הַמִּקְדָּשׁ דְלַעֲיִלָא בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַטָּה שְׁהוּא כַּנֶּגֶד הַמַּלְכוּת, הִרִי הוּא עוֹמֵד כַּעֲיִן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעְלָה

דקאים דא לְקַבֵּל דָּא, וְהָהוּא בִּי מִקְדָּשָׁא כָּל תְּקוּנָוִי, וְכָל פּוֹלְחָנִוִי, וְכָל אֵינֹן מְאֵנִין וְשִׁמְשִׁין, כְּלָהוּ אֵינֹן פְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא.

מִשְׁפָּנָא דְקָא עֶבֶד מִשָּׁה בְּמִדְבְּרָא, פְּלֵא הוּהּ פְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא, בִּי מִקְדָּשָׁא דְבָנָה שְׁלֵמָה מְלֵפָא, הוּא בִּי נִיחָא פְּגוּנָא עֲלָאָה, בְּכָל אֵינֹן תְּקוּנִין, לְמַהוּי בְּתִקּוּנָא דְלַעֲיָלָא, בִּי נִיחָא וְאַחַסְנָתָא.

הָכִי בִּי פְּנִשְׁתָּא אֶצְטְרִיף בְּכָל תְּקוּנֵי שְׁפִירו, לְמַהוּי פְּגוּנָא עֲלָאָה, לְמַהוּי בֵּית צְלוֹתָא, לְאַתְקָנָא תְּקוּנִין בְּצְלוֹתָא פְּמָה דְאֻקִּימָנָא.

וְהָהוּא בִּי פְּנִישְׁתָּא דְלִיהוּי בֵּיה חֲלוּנוֹת, דְּכְתִיב (דְּנִיאל ו'א) וְכוּיִן פְּתִיחָן, פְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא, וְעַל דָּא (שִׁיר ב' ט) מְשָׁגִיחַ מִן חֲחֻלוֹנוֹת מְצִיץ מִן הַחֲרָפִים.

מתוק מדבש

שְׂהוּא כְּנַגַּד הַצִּינֵה, דְקָאִים דָּא לְקַבֵּל דָּא לְפִי שְׁעוּמַד וּמְכוּוֹן זֶה כְּנַגַּד זֶה, וְהָהוּא בִּי מִקְדָּשָׁא כָּל תְּקוּנָוִי וְכָל פּוֹלְחָנִוִי וְכָל אֵינֹן מְאֵנִין וְשִׁמְשִׁין וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מִטָּה כֹּל תִּיקוּנֵיו וְכֹל עֲבוּדוֹתָיו, וְכֹל אוֹתָם הַכֹּלִים וְהַכְּהָנִים הַמְשַׁמְשִׁים בּוֹ, כְּלָהוּ אֵינֹן פְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא כּוֹלָם הֵם כְּעִין שֶׁל מַעֲלָה.

וּמִפְרַשׁ מִשְׁפָּנָא דְקָא עֶבֶד מִשָּׁה בְּמִדְבְּרָא, פְּלֵא הוּהּ פְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא הַמְשַׁכֵּן שְׁעֵשֶׁה מִשָּׁה בְּמִדְבַר כֹּל עֲנִינוֹ הִיָּה כְּעִין הַמְשַׁכֵּן שֶׁל מַעֲלָה, כִּי הַמְשַׁכֵּן שֶׁלֹּמֶטָה הִיָּה כְּנַגַּד הַמְלֻכּוֹת כְּשֶׁמִּתְלַבֵּשׁת זַמְט"ט, בִּי מִקְדָּשָׁא דְבָנָה שְׁלֵמָה מְלֵפָא הַבַּיִת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁבָנָה שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ, הוּא בִּי נִיחָא פְּגוּנָא עֲלָאָה בְּכָל אֵינֹן תְּקוּנִין הוּא הִיָּה בֵּית מְנוּחָה כְּעִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁל מַעֲלָה בְּכֹל הַתִּיקוּנִים שֶׁהִיוּ בּוֹ, לְמַהוּי בְּתִקּוּנָא דְלַעֲיָלָא בִּי נִיחָא וְאַחַסְנָתָא כְּדִי שִׁיחִיָּה עַל יְדוֹ הַתִּיקוּן שֶׁל מַעֲלָה שֶׁנַּעֲשֶׂה בּוֹ בֵּית מְנוּחָה וְנַחֲלָה לְהַשְׂרָאת הַשְּׂכִינָה.

הָכִי בִּי פְּנִשְׁתָּא כְּמוֹ כֵּן בֵּית הַכְּנֶסֶת, אֶצְטְרִיף בְּכָל תְּקוּנֵי שְׁפִירו לְמַהוּי פְּגוּנָא עֲלָאָה צְרִיךְ לְהִיוֹת בְּנוִי בְּכֹל תִּיקוּן שֶׁל יוֹפֵי וּפְאָר כְּדִי שִׁיחִיָּה כְּעִין שֶׁל מַעֲלָה, לְמַהוּי בֵּית צְלוֹתָא לְאַתְקָנָא תְּקוּנִין בְּצְלוֹתָא פְּמָה דְאֻקִּימָנָא לְהִיוֹת בֵּית תְּפִלָּה לְתַקֵּן בּוֹ תְּקוּנִים בְּתְפִלָּה כְּמוֹ שְׁפִירְשׁנוּ, כִּי כְּמָה יַחֲוּדִים וְתִיקוּנֵי עוֹלְמוֹת נַעֲשִׂים עַל יְדֵי הַתְּפִלוֹת בְּבֵית הַכְּנֶסֶת.

וְהָהוּא בִּי פְּנִישְׁתָּא דְלִיהוּי בֵּיה חֲלוּנוֹת וּבֵית הַכְּנֶסֶת צְרִיךְ שִׁיחִיָּה בּוֹ חֲלוּנוֹת דְּכְתִיב אֶצֶל דְּנִיאל שֶׁהַתְּפִלָּה שֶׁלֹּש פַּעֲמִים בְּעִלְתָּו שֶׁהִיתָ לוֹ כְּמוֹ בֵּית הַכְּנֶסֶת, וְכוּיִן פְּתִיחָן לִיָּה בְּעִלְתִּיָּה נֶגַד יְרוּשָׁלַם, שֶׁהִיָּה לוֹ בְּמִקּוּם תְּפִלְתּוֹ חֲלוּנוֹת תְּפוּחִים נֶגַד יְרוּשָׁלַם פְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא כְּעִין בֵּית הַכְּנֶסֶת שֶׁל מַעֲלָה שִׁישׁ לוֹ חֲלוּנוֹת, וְעַל דָּא וְעַל זֶה כְּתוּב מְשָׁגִיחַ מִן חֲחֻלוֹנוֹת מְצִיץ מִן הַחֲרָפִים שֶׁהַקְּב"ה מְשַׁגִּיחַ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל מַעֲלָה לְשִׁמוּעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל דְּרַךְ הַחֲלוּנוֹת וְהַחֲרָכִים, וְלִרְיִךְ לְהִיוֹת צְצִית הַכְּנֶסֶת י"ג חֲלוּנוֹת וְד' חֲרָכִים, כְּמוֹ שֶׁשׁ צְצִית הַכְּנֶסֶת הַעֲלִיּוֹן, שֶׁהֵם כְּמוֹת קְדוּשִׁים הַנִּקְרָאִים חֲלוּנוֹת וְחֲרָכִים וְעַל יָדָם הַקְּב"ה מְשַׁגִּיחַ צְעוּלָם הַזֶּה לְהַטִּיב לְצְרִיחוֹ.

בנין בית הכנסת ביופי ופאר

(ה) **גְבוּרִים מִינָא תְּלִיתָאָה**, עֲלִייהוּ אֲתָמֵר (בראשית ו ד) הֵמָּה הַגְּבוּרִים וְגוֹמֵר אֲנִשֵּׁי הַשָּׁם, וְאֲנֹנִי מִסְטָרָא דְאֵלִין דְּאֲתָמֵר בְּהוֹן (שם יא ד) הֵבֵה נִבְנָה לָנוּ עִיר וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שָׁם, דְּבִנְיִן בְּתֵי כְּנִסְיֹת וּמְדֻרְשׁוֹת, וְשׁוּיִין בְּהוֹן סִפְר תּוֹרָה וְעֵטְרָה עַל רִישׁוּי, וְלֹא לְשָׂמָא דִּיהוּ"ה אֱלָא לְמַעַבְד לֹון שָׁם, הֵדָא הוּא דְכִתִּי וּב וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שָׁם, וּמִסְטָרָא אַחֲרָא מִתְּגַבְרִין עַל יִשְׂרָאֵל דְּאֲנֹנִי פְּעַפְרָא דְאַרְעָא, וְגִזְלִין לֹון, וְאֲתַבְּרַת עֲבִידְתָּא, וְעֲלִייהוּ אֲתָמֵר (שם ז יט) וְהַמִּים גָּבְרוּ מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ.

מתוק מדבש

"מאמר בנין בית הכנסת לשם שמים" ומבואר בו כי הבונה בית הכנסת צריך לבנותו לשם שמים, ולא לעשות לו שם ופרסום, ולהשתלט על העם, כי אלו המה ערב רב המונעים עבודת הקב"ה הרצויה, ומגבירים כח הסטרא אחרא.

(מקור המאמר זוהר פרשת ג'ראשית דף כה ע"ג, ונצי"ל ממוקד מדבש כרך א עמ' טז-טז)

גְבוּרִים מִינָא תְּלִיתָאָה מִן הַג' מהחמשה מיני ערב רב שנתערבו בישראל נקראים גבורים, עֲלִייהוּ אֲתָמֵר עליהם נאמר הֵמָּה הַגְּבוּרִים אשר מעולם אֲנִשֵּׁי הַשָּׁם, לפי שהם גבורים ומורדים במקום, וְאֲנֹנִי ואלו הערב רב שנקראו גבורים הם אנשי השם לפי ששורש נשמתם נמשכו מִסְטָרָא דְאֵלִין מבני דור הפלגה, דְּאֲתָמֵר בְּהוֹן הֵבֵה נִבְנָה לָנוּ עִיר וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שָׁם ורצה לומר כי כמו שתכלית בניית המגדל היתה לעשות להם שם שהוא עבודה זרה בראש המגדל להיות להם לכבוד ולתפארת, כמו כן הערב רב עושים כמעשהיהם דְּבִנְיִן בְּתֵי כְּנִסְיֹת וּמְדֻרְשׁוֹת וְשׁוּיִין בְּהוֹן סִפְר תּוֹרָה וְעֵטְרָה עַל רִישׁוּי שבונים בתי כנסיות ובתי מדרשות, ומניחים בהם ספרי תורה ועטרה על ראשם, זהו דוגמת המגדל שבנו בני דור הפלגה, וְלֹא לְשָׂמָא דִּיהוּ"ה, אֱלָא כֹּל כּוֹנֵתִים לְמַעַבְד לֹון שָׁם לקנות להם שם כדי להיות חרב בידם לעשות חפצם ורצונם להתגבר על העם, הֵדָא הוּא דְכִתִּיב וְנַעֲשֶׂה לָנוּ שָׁם דוגמת בוני המגדל ולכן הם נקראים אנשי השם, וּמִסְטָרָא אַחֲרָא וגבורים אלו שהם מסטרא אחרא מִתְּגַבְרִין עַל יִשְׂרָאֵל דְּאֲנֹנִי פְּעַפְרָא דְאַרְעָא הם מתגברים על ישראל העניים המרודים בגלות שהם שפלים כעפר הארץ, וְגִזְלִין לֹון וגוזלים וחומסים את ממונם, וְאֲתַבְּרַת עֲבִידְתָּא ועל ידי זה מתבטלת עבודתו יתברך אצל ישראל מרוב הצרות אשר הם מצערים אותם וזוה נקראים הערב רב מורדים במקום, וְעֲלִייהוּ אֲתָמֵר ועל אלו הגבורים נאמר וְהַמִּים גָּבְרוּ מְאֹד מְאֹד עַל הָאָרֶץ היינו המים הזידוניים והטומאה המתגברים על הארץ לפי שנמנעת עבודת ה' מן העולם, ולכן נקראים גבורים לפי שהם הגורמים התגברות הטומאה. (מק"מ וכ"פ ומפשיס)

סגולת התפלה בבית הכנסת

(1) וְאִי תִימָא אָפִילוּ בְּחֻקָּא, בְּגִין דְּרוּחָא לְהוּי סְלִיק, לָאו הָכִי, דְּהָא אָנן צְרִיכִין בֵּית וְלִיפָא, לְאַשְׁתַּפְּחָא בֵּית לְתַתָּא, פְּגוּוּנָא דְּבֵית עֲלָאָה, לְנַחְתָּא דְּיוּרָא עֲלָאָה לְדְיוּרָא תַתָּאָה.

וְתוּ דְּהָהוּא צְלוּתָא וְהָהוּא רוּחָא אֲצַטְרִיף לְסֻלְקָא וְלִנְפָקָא מְגוּ עָאקוּ בְּאַרְח מִיִּשְׁר לְקַבֵּל יְרוּשָׁלַיִם, וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים קיח ה) מִן הַמַּצָּר קָרָאתִי י"ה, דְּאֲצַטְרִיף אֲתֵר דְּחִיק בְּעָאקוּ, לְשֻׁדְרָא בְּגוּיָה הָהוּא רוּחָא, דְּלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא, וּבְחֻקָּא לֹא יָכִיל קָלָא לְשֻׁדְרָא לִיה הָכִי,

מתוק מדבש

"מאמר סגולת התפלה בבית הכנסת" ומבואר בו כי התפלה צריכה להיות מתוך בית ולא בשדה ומקום פרוץ מבלי מחיצות, וזאת כדי להורות על מדור ומשכן להשראת השכינה, ועל צמצום ודוחק התפלה העולה בצניעות ומבלי אחיזת החיצונים. ומבאר כי אין אלמוד מיצחק שהתפלל בשדה, כי היה מושרש בגבורה ולא פחד מהחיצונים, ועוד שהתפלל בבית שהיה בשדה, ושדה רומז על יחודו עם השכינה הנקראת בכינוי שדה.

(מקור המאמר זוהר פרשת נשלח צרעיה מהימנא דף נט ע"ג - ס ע"א, וצנצאור מתוק מדבש כרך ה עמ' תרסה-תרסו)

וְאִי תִימָא אָפִילוּ בְּחֻקָּא וְאִם תֵּאמֵר שְׂרָאוּי לְהַתְּפַלל אִפִּילוּ בְּשָׂדֵה, בְּגִין דְּרוּחָא לְהוּי סְלִיק כְּדִי שְׂרוּחֵי תִּפְלָה וְכַח הַקְּדוּשׁ הַנְּעִשָׂה עַל יְדֵה יוֹכֵל לְעֻלוֹת בְּנֻקַּל בְּלִי עֲכוּב, עַל זֶה אָמַר לָאו הָכִי אִינוּ כֵּן כִּי אֵין רָאוּי לְהַתְּפַלל בְּשָׂדֵה, דְּהָא אָנן צְרִיכִין בֵּית וְלִיפָא כִּי אָנוּ צְרִיכִים לְהַתְּפַלל בְּבֵית וּבְשָׂדֵה אֵין בֵּית לְהַתְּפַלל בּוּ, כְּדִי לְאַשְׁתַּפְּחָא בֵּית לְתַתָּא פְּגוּוּנָא דְּבֵית עֲלָאָה שִׁמְצָא בֵּית שֶׁל מִטָּה שְׁבוּ מִתְּפַלְלִים כְּעִין בֵּית הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא הַשְּׂכִינָה, לְנַחְתָּא דְּיוּרָא עֲלָאָה לְדְיוּרָא תַתָּאָה כְּדִי לְהוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה הַדְּרָה בְּבֵית הַמְּקַדָּשׁ שֶׁל מַעֲלָה לְבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁל מִטָּה לְכֵן צְרִיךְ מְקוֹם הַתְּפִלָּה לְהִיּוֹת בֵּית.

וְתוּ דְּהָהוּא צְלוּתָא וְהָהוּא רוּחָא אֲצַטְרִיף לְסֻלְקָא וְלִנְפָקָא מְגוּ עָאקוּ וְעוֹד כִּי הַתְּפִלָּה וְכַח הָרוּחַ הַנִּיחֵי שְׁבָה צְרִיךְ לְעֻלוֹת וּלְצִאת מִתּוֹךְ מְקוֹם צָר וְדוּחֻק, בְּאַרְח מִיִּשְׁר לְקַבֵּל יְרוּשָׁלַיִם בְּדֶרֶךְ הַיִּשָּׁר כְּנֶגֶד יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה, לְכֵן כְּשֶׁמִּתְּפַלְלִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת מִתְּצַמְצָמִים בּוֹ הַהַבְּלִים הַיּוֹצֵאִים מִפְּיֹת הַמִּתְּפַלְלִים וּמֵהֶם מִתְּהוּהוּ אֹר קְדוּשׁ הָעוֹלָה מִתּוֹךְ מְקוֹם דְּחוּק דֶּרֶךְ הַחֲלוּנוֹת, וְעַל דָּא כְּתִיב מִן הַמַּצָּר קָרָאתִי י"ה פִּירוּשׁוֹ דְּאֲצַטְרִיף אֲתֵר דְּחִיק בְּעָאקוּ כִּי צְרִיךְ לְתַפְּלָה מְקוֹם דְּחוּק וְצָר וּמְצוּמָצִם, לְשֻׁדְרָא בְּגוּיָה הָהוּא רוּחָא דְּלֹא יִסְטִי לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא לְשֻׁלוֹת דְּרַכּוּ אֶת רוּחֵי תִּפְלָה הַתְּפִלָּה שֶׁלֹּא יִטָּה לִימִין וְלִשְׁמָאל, וּבְחֻקָּא לֹא יָכִיל קָלָא לְשֻׁדְרָא לִיה הָכִי וּבְשָׂדֵה אֵין הַקּוֹל יוֹכֵל לְהַשְׁתַּלַּח

דְּהָא פְּגוּוּנָא דָּא קָלָא דְּשׁוּפְרֵי אֲתַדְחִיָּיא לְבַר בְּאַרְח מִיֶּשֶׁר, מְגוּ אֲתַר
דְּחִיק, וְאַזִּיל וּבְקַע רְקִיעֵין, וְסָלִיק בְּסָלִיקוּ לְאַתְעָרָא רוּחָא לְעִילָא.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב (בראשית כד טז) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה, שְׂאֲנִי
יִצְחָק דְּמִלָּה אַחְרָא הוּוּ בִּיה, מַה דְּלֵא הוּוּ בְּכָל עֲלָמָא, וְתוּ
דְּהֵאִי קָרָא לָאוּ לְהֵכִי אֲתָא, דְּוִדָּאי בְּשָׂדֵה אַחַר הוּוּ מְצִלִי, וְהָא
אוּקִימָנָא.

מתוק מדבש

כך, כי שם יתפור הקול לכל צד ויגיע למקום הקליפות. אי נמי, אם עולה קול התפלה
מבית הכנסת שהוא מקום קדוש שאין שם משכן החיצונים, מתכסה התפלה מאור הקדוש
השורה בבית הכנסת, ועולה מכוסה מעיני החיצונים ואין להם אחיזה בה, מה שאין כן
בשדה שהוא מקום מגולה בפרהסיא יכולים החיצונים להאחוז בה. דְּהָא פְּגוּוּנָא דָּא קָלָא
דְּשׁוּפְרֵי אֲתַדְחִיָּיא לְבַר בְּאַרְח מִיֶּשֶׁר מְגוּ אֲתַר דְּחִיק כִּי כַעֲיִן זֶה הוּוּ קוֹל הַשׁוּפֵר
שֶׁנֶּדְחָה לְחוּץ בְּדֶרֶךְ הַיֶּשֶׁר מִתּוֹךְ הַשׁוּפֵר שֶׁהוּוּ מִקוּם דְּחֹק וְצַר, וְאַזִּיל וּבְקַע רְקִיעֵין
וְסָלִיק בְּסָלִיקוּ לְאַתְעָרָא רוּחָא לְעִילָא וְהוֹלֵךְ וּבּוֹקַע רְקִיעִים וְעוֹלָה בְּעִלְיָה לְעוֹרֵר רוּחַ
לְמַעֲלָה שֶׁהוּוּ כַח הַשְׂכִּינָה.

וְאִי תִימָא הָא כְּתִיב וְאִם תֹּאמַר הֲרִי כְּתוּב וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה הֲרִי הַתְּפִלָּל
בְּשָׂדֵה, וּמִתְרַץ שְׂאֲנִי יִצְחָק דְּמִלָּה אַחְרָא הוּוּ בִּיה מַה דְּלֵא הוּוּ בְּכָל עֲלָמָא
שׁוּנָה הִיָּה יִצְחָק כִּי דַבַּר אַחַר הִיָּה בּו מַה שֶׁלֹּא הִיָּה בְּכָל הָעוֹלָם, לְפִי שְׁמֵדְתוּ הִיתָה מִדַּת
הַגְּבוּרָה בְּסוּד פְּחוּד יִצְחָק לְכֵן פְּחוּדוּ הַחִיצוֹנִים לְהִתְקַרֵּב אֶל תְּפִלְתּוֹ, וְתוּ דְּהֵאִי קָרָא לָאוּ
לְהֵכִי אֲתָא וְעוֹד כִּי פְּסוּק זֶה לֹא בֵּא לְהוֹרֹת מִקוּם תְּפִלְתּוֹ, דְּוִדָּאי בְּשָׂדֵה אַחַר הוּוּ
מְצִלִי כִּי בּוֹדָאי מַה שְׁכְּתוּב וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בְּשָׂדֵה, לֹא הַתְּפִלָּל בְּשָׂדֵה סֵתָם אֶלֶּא הַתְּפִלָּל
בְּשָׂדֵה אַחַר הַנְּקִרָא שְׂדֵה תְּפּוּחִין קְדִישִׁין שְׁהִיא הַשְׂכִּינָה, וְהֵינּוּ שֶׁהִתְקַשֵּׁר לְמַעֲלָה בְּסִפִּירַת
הַמַּלְכוּת כְּדִי שִׁיתְקַבֵּל תְּפִלְתּוֹ בְּרִצּוֹן, וְלְעוֹלָם אִימָא לָךְ שְׁגָם יִצְחָק הַתְּפִלָּל בְּבֵית שְׁהִיָּה שָׁם
בְּשָׂדֵה. וְהָא אוּקִימָנָא וְהִרִי פִירְשׁוּנוּ אֶת הָעֲנִין. (רמ"ק הַנְּדַפֵּס נְאוֹר הַסַּמָּה סוּף פְּרַשְׁתָּ יִמְרוּ,
וְרַל"ג וּמְפִרְשִׁים)

מעלת הראשון המקדים לבית הכנסת

(1) פִּדְיֵן עֲמָא קְדִישָׁא בְּעָאן לְאַתְחַבְרָא וּלְאַעְלָא בְּבִי פְּנִישְׁתָּא, וְכָל
מֵאן דְּאַקְדִּים בְּקְדַמִּיתָא אֶתְחַבֵּר בְּשְׂכִינְתָּא בְּחַבְרָא חֲדָא.

תָּא חֲזִי, הֵהוּא קְדַמְאָה דְּאַשְׁתַּפַּח בְּבִי פְּנִישְׁתָּא, זַפְּאָה חוּלְקִיה, דְּאִיהוּ
קְיִימָא בְּדַרְגָּא דְּצַדִּיק בְּהַדִּי שְׂכִינְתָּא, וְדָא אִיהוּ רְזָא (משלי ח יז)
וּמְשַׁחְרֵי יִמְצְאֲנֵי, דָּא סְלִיק בְּסְלִיקוּ עַלְאָה.

וְאִי תִימָא, הָא תְּנִינָן, בְּשַׁעְתָּא דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֶתִּי לְבִי פְּנִישְׁתָּא
וְלֹא אֲשַׁפַּח תַּמָּן עֲשְׂרָה מִיַּד פּוּעֵס, וְאֶתְ אֲמַרְתָּ הֵהוּא חֲדָא דְּאַקְדִּים
אֶתְחַבֵּר בְּשְׂכִינְתָּא, וְקְיִימָא בְּדַרְגָּא דְּצַדִּיק.

מתוק מדבש

”מאמר מעלת הראשון המקדים לבית הכנסת” ומבואר בו כי המקדים לבוא לבית הכנסת
ראשון, זוכה להתחבר עם השכינה, ועומד במדרגת היסוד הנקרא צדיק, ואפילו שאינו עוסק
שם בתפלה ותורה. והוא מפייס לקב”ה על איחור מנין המתפללים, ונקרא אוהבו של
הקב”ה. ואם הוא רגיל בכך, ולא הגיע יום אחד, הנה לרוב חיבתו הקב”ה שואל עליו.
(מקור המאמר זוהר פרשת תרומה דף קלא ע”ג-ז, וזנצ’אור מתוק מדבש כרך ז עמ’ סג-סו)

פִּדְיֵן אִז כְּשִׁמְאִיר הַבְּקָר עֲמָא קְדִישָׁא בְּעָאן לְאַתְחַבְרָא וּלְאַעְלָא בְּבִי פְּנִישְׁתָּא עִם
הַקְדוּשׁ צְרִיכִים לְהִתְחַבֵּר יַחַד וּלְבּוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְכָל מֵאן דְּאַקְדִּים בְּקְדַמִּיתָא
אֶתְחַבֵּר בְּשְׂכִינְתָּא בְּחַבְרָא חֲדָא וְכָל מִי שְׁמַקְדִּים לְבּוֹא תַחֲלִילָה מִתְחַבֵּר עִם הַשְּׂכִינָה
בְּחַבּוּר אַחַד.

תָּא חֲזִי, הֵהוּא קְדַמְאָה דְּאַשְׁתַּפַּח בְּבִי פְּנִישְׁתָּא בֵּא וְרָאָה הַרְאִשׁוֹן הַנִּמְצָא בְּבֵית
הַכְּנֶסֶת, זַפְּאָה חוּלְקִיה דְּאִיהוּ קְיִימָא בְּדַרְגָּא דְּצַדִּיק בְּהַדִּי שְׂכִינְתָּא אֲשֵׁרִי חֲלָקוּ
שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּמַדְרַגַּת צַדִּיק שְׁהוּא הַיְסוּד כְּשֶׁהוּא מִתְחַד עִם הַשְּׂכִינָה, לְפִי שֶׁהוּא זֹכֵה
לְהִתְחַבֵּר עִם הַשְּׂכִינָה הַשּׁוֹרָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת. וְדָא אִיהוּ רְזָא וְזֵהוּ הַסּוּד שְׂכֵתוֹב וּמְשַׁחְרֵי
יִמְצְאֲנֵי פִירוּשׁ אֵלּוּ הַמַּקְדִּימִים לְבּוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת יִמְצְאוּ אוֹתִי כִּי אֲנִי שׁוֹרָה שָׁם, לְכֵן
דָּא סְלִיק בְּסְלִיקוּ עַלְאָה זֶה שְׁמַקְדִּים לְבּוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת עוֹלָה בְּמַעֲלָה עֲלִיּוֹנָה לְפִי שְׁהוּא
עוֹמֵד בְּמַדְרַגַּת הַיְסוּד.

וְאִי תִימָא הָא תְּנִינָן וְאִם תִּאמַר הֲרִי לְמַדְנּוּ בְּמִס’ בְּרִכּוֹת דְּף ו ע”ב, בְּשַׁעְתָּא דְּקַדְשָׁא
בְּרִיף הוּא אֶתִּי לְבִי פְּנִישְׁתָּא וְלֹא אֲשַׁפַּח תַּמָּן עֲשְׂרָה מִיַּד פּוּעֵס בְּשַׁעֲה
שֶׁהַקְב”ה בֵּא לְבֵית הַכְּנֶסֶת לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינְתּוֹ וְלֹא מִצָּא שָׁם עֲשֵׂרָה, מִיַּד הוּא כּוֹעֵס, וְאֶתְ
אֲמַרְתָּ הֵהוּא חֲדָא דְּאַקְדִּים וְאִתָּהּ אוֹמֵר שֶׁאֲפִילוּ אַחַד הַמַּקְדִּים לְבּוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת אֶתְחַבֵּר

אָלָא, לְמַלְפָּא דְשָׁדֵר לְכָל בְּנֵי מְתָא דִישְׁתַּפְּחוּן עִמִּיהּ בְּיוֹם פְּלִין בְּדוּף
 פְּלִין, עַד דִּהּוּ מְזַמְנֵי גְרַמְיִיהוּ אֵינוֹן בְּנֵי מְתָא, אַקְדִּים חַד וְאַתָּא
 לְהֵהוּא אַתֵּר, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף אַתָּא מְלָפָא, אֲשַׁפַּח לְהֵהוּא בַר נֶשׁ
 דְאַקְדִּים תַּמָּן, אָמַר לִיהּ פְּלִין בְּנֵי מְתָא אָן אֵינוֹן, אָמַר לִיהּ, מְאָרִי,
 אָנָּא אַקְדִּימְנָא מְנִיִּיהוּ, וְהָא אֵינוֹן אַתָּאן אַבְתָּרָאִי לְפַקוּדָא דְמְלָפָא,
 כְּדִין טַב בְּעֵינֵי מְלָפָא, וְיִתִּיב תַּמָּן בְּהִדְיָה וְאַשְׁתַּעֲי עִמִּיהּ, וְאַתְעַבִּיד
 רַחֲמָא דְמְלָפָא, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף אַתּוּ כֶּף וְכִין כֶּף אַתּוּ, וְאַתְפִּיִס מְלָפָא עִמְהוֹן,
 וְשָׁדֵר לוֹן לְשָׁלָם.

אָבֵל אִי אֵינוֹן בְּנֵי מְתָא לָא אַתְיִין, וְחַד לָא אַקְדִּים לְאַשְׁתַּעֲי קַמִּי
 מְלָפָא, לְאַתְחַזָּאָה בְּגִינִיִּיהוּ דִּהָא פְּלָהוּ אַתְיִין, מִיָּד כְּעִיס וְרָגִיז
 מְלָפָא.

מתוק מדבש

בְּשִׁכְנִיתָא וְקִימָא בְּדִרְגָּא דְצְדִיק הוּא מִתְחַבֵּר עִם הַשְׁכִּינָה וְעוֹמֵד בְּמִדְרַגַּת צְדִיק, הֵרִי
 שֶׁאֵפִילוּ אִם בָּא רַק אִישׁ אֶחָד שׁוֹרֵה עִמּוֹ הַשְׁכִּינָה.

וּמִתְרַץ אָלָא מִשָּׁל לְמָה הַדְּבַר דּוּמָה לְמַלְפָּא דְשָׁדֵר לְכָל בְּנֵי מְתָא דִישְׁתַּפְּחוּן עִמִּיהּ
 בְּיוֹם פְּלִין בְּדוּף פְּלִין לְמַלְךְ שֶׁשָּׁלַח לְהוֹדִיעַ לְכָל בְּנֵי הָעִיר שֶׁיְהִיוּ נִמְצָאִים עִמּוֹ
 בְּיוֹם פְּלוּנִי בְּמִקּוּם פְּלוּנִי, עַד דִּהּוּ מְזַמְנֵי גְרַמְיִיהוּ אֵינוֹן בְּנֵי מְתָא עַד שֶׁבְנֵי הָעִיר
 הִכִּינוּ עֲצָמָם לְבוֹא, אַקְדִּים חַד וְאַתָּא לְהֵהוּא אַתֵּר הַקְדִּים אִישׁ אֶחָד וּבָא לְמִקּוּם הַהוּא,
 בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף אַתָּא מְלָפָא בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף בָּא הַמֶּלֶךְ, אֲשַׁפַּח לְהֵהוּא בַר נֶשׁ
 דְאַקְדִּים תַּמָּן מִצָּא לְאִישׁ הַהוּא שֶׁהַקְדִּים לְבוֹא לְשָׁם, אָמַר לִיהּ שָׂא לּוֹ הַמֶּלֶךְ פְּלִין
 בְּנֵי מְתָא אָן אֵינוֹן בְּנֵי הָעִיר פְּלוּנִית אִיפָּה הֵם, אָמַר לִיהּ הֲשִׁיב אוֹתוֹ הָאִישׁ לְמַלְךְ,
 מְאָרִי, אָנָּא אַקְדִּימְנָא מְנִיִּיהוּ אַדוּנִי, הֵרִי אֲנִי הַקְדַּמְתִּי אֶת עֲצָמֵי מַהֶם, וְהָא אֵינוֹן
 אַתָּאן אַבְתָּרָאִי לְפַקוּדָא דְמְלָפָא וְהֵרִי הֵם בָּאִים אַחֲרַי לְצוּרֵי הַמֶּלֶךְ, כְּדִין טַב בְּעֵינֵי
 מְלָפָא אִז טוֹב הַדְּבַר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ, וְיִתִּיב תַּמָּן בְּהִדְיָה וְאַשְׁתַּעֲי עִמִּיהּ וְיִשָּׁב שָׁם אֲצִלוּ
 וְדִיבֵר עִמּוֹ, וְאַתְעַבִּיד רַחֲמָא דְמְלָפָא וְנַעֲשֶׂה אוֹהַבּוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף אַתּוּ
 כֶּף עֲמָא בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף בָּאוּ כָל הָעַם, וְאַתְפִּיִס מְלָפָא עִמְהוֹן וְשָׁדֵר לוֹן לְשָׁלָם
 וְהִתְרַצָּה הַמֶּלֶךְ עִמָּהֶם וְשָׁלַח אוֹתָם לְשָׁלוֹם.

אָבֵל אִי אֵינוֹן בְּנֵי מְתָא לָא אַתְיִין אֲבֵל אִם בְּנֵי הָעִיר הֵהֵם לָא בָּאוּ, וְחַד לָא אַקְדִּים
 לְאַשְׁתַּעֲי קַמִּי מְלָפָא וְלְכָל הַפְּחוֹת אֶחָד מֵהֶם לָא הִיָּה בָּא לְדַבֵּר לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ,
 לְאַתְחַזָּאָה בְּגִינִיִּיהוּ דִּהָא פְּלָהוּ אַתְיִין לְהִרְאוֹת בְּשִׁבְלֵם אֲצִל הַמֶּלֶךְ שְׁכוּלָם בָּאִים, מִיָּד
 כְּעִיס וְרָגִיז מְלָפָא מִיָּד הַמֶּלֶךְ כּוֹעֵס וְנִרְגָז.

אוף הקא, פֿינן דְּחַד אַקְדִים וְאַשְׁתַּכַּח בְּבֵי פְּנֵי־שְׂתָא, וְשְׂכִינְתָא אַתְיָא
וְאַשְׁפַּח לִיה, פְּדִין אַתְחַשֵּׁיב פְּאָלוּ פְּלָהוּ אַשְׁתַּכְּחוּ תַמָּן, דְּהָא דָא
אוּרִיךְ לֹון תַמָּן, מִיָּד אַתְחַבְּרַת עִמִּיה שְׂכִינְתָא, וְיַתְבֵּי בְּזוּגָא חַד
וְאַשְׁתַּמּוּדַע בְּהַדְיָה, וְאוֹתֵיב לִיה בְּדַרְגָא דְצַדִּיק.

וְאִי חַד לָא אַקְדִים, וְלָא אַשְׁתַּכַּח תַמָּן, מַה פְּתִיב (ישעיה ג ב) מַדּוּעַ בָּאתִי
וְאִין אִישׁ, וְאִין עֲשָׂרָה לָא כְּתִיב, אֲלָא וְאִין אִישׁ לְאַתְחַבְּרָא בְּהַדְיָא
לְמַהוּי גַבְאִי, פְּמָה דָּאֵת אָמַר (דברים לג א) אִישׁ הָאֱלֹהִים, לְמַהוּי בְּדַרְגָא
דְצַדִּיק, וְלָא עוֹד אֲלָא דְאַשְׁתַּמּוּדַע בְּהַדְיָה, וְשְׂאִיל עֲלוּי אִי יוֹמָא חַד
לָא אַתִּי, פְּמָה דְאוּקִימְנָא, דְכְּתִיב (ישעיה ג י) מִי בְכֶם יֵרָא יְהו"ה שׁוֹמֵעַ
בְּקוֹל עַבְדּוֹ.

מתוק מדבש

אוף הקא אף כאן מה שלמדנו שבשעה שהקב"ה בא לבית הכנסת ולא מצא שם עשרה
מיד כועס, היינו כשאין אף אחד בבית הכנסת, אבל פֿינן דְּחַד אַקְדִים וְאַשְׁתַּכַּח
בְּבֵי פְּנֵי־שְׂתָא כִיוֹן שֶׁאֶחָד מִקְדִים וּנְמַצָא בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְשְׂכִינְתָא אַתְיָא וְאַשְׁפַּח לִיה
וְהַשְׂכִינָה בָּאָה וּמוֹצֵאת אוֹתוֹ שֶׁם, פְּדִין אַתְחַשֵּׁיב פְּאָלוּ פְּלָהוּ אַשְׁתַּכְּחוּ תַמָּן אוֹ נַחֲשֵׁב
כֵאלוֹ כּוֹלֵם נִמְצָאוּ שֶׁם, דְּהָא דָא אוּרִיךְ לֹון תַמָּן כִּי זֶה מַחֲכָה עֲלֵיהֶם שֶׁם, וְנַחֲשֵׁב
כֵאלוֹ הוּא אוֹמֵר אֲנִי הַקְדַמְתִּי לְבוֹא וְשֶׁאֵר הַעַם בָּאִים אַחֲרַי, מִיָּד אַתְחַבְּרַת עִמִּיה שְׂכִינְתָא
מִיד מִתְחַבְּרַת הַשְׂכִינָה עִמּוֹ, וְיַתְבֵּי בְּזוּגָא חַד וְיוֹשְׁבִים בַּחֲבוּר אַחַד, וְאַשְׁתַּמּוּדַע בְּהַדְיָה
וְאוֹתֵיב לִיה בְּדַרְגָא דְצַדִּיק וְעוֹשֶׂה הַכִּירוֹת עִמּוֹ, וְנַעֲשֶׂה אוֹהַבּוּ וּמִיּוֹדְעוּ וּמוֹשִׁיב אוֹתוֹ
בַּמְדַרְגַּת צַדִּיק וְאֶפִּילוֹ אִם לֹא יַעֲסוּק בַּתּוֹרָה אוֹ בְּשִׁירוֹת וּתְשַׁבְּחוֹת, כֹּל שֶׁכֵּן אִם הוּא עוֹסֵק
בַּתּוֹרָה אוֹ שׂוֹמֵר שִׁירוֹת וּתְשַׁבְּחוֹת לְפָנֵי הַקְב"ה וְדָאִי מַעֲלָתוֹ גְּדוּלָה מֵאֵד.

וְאִי חַד לָא אַקְדִים וְלָא אַשְׁתַּכַּח תַמָּן וְאִם אַחַד לֹא הַקְדִים לְבוֹא וְלֹא נִמְצָא שֶׁם,
מַה פְּתִיב מַדּוּעַ בָּאתִי וְאִין אִישׁ הִנֵּה וְאִין עֲשָׂרָה לָא כְּתִיב, אֲלָא וְאִין אִישׁ
וְהִינּוּ אֶפִּילוֹ אִישׁ אַחַד אֵינוֹ נִמְצָא לְאַתְחַבְּרָא בְּהַדְיָא לְמַהוּי גַבְאִי לְהַתְחַבֵּר עִמִּי לְהִיּוֹת
אַצְלִי, פְּמָה דָּאֵת אָמַר אִישׁ הָאֱלֹהִים הֵינּוּ הִסְקוּד שְׁהוּא נַעֲלָה שֶׁל הַמַּלְכוּת, אֲרַךְ כֹּאֵן
מֵה שְׁכַמוֹז "אִישׁ" הַכּוֹנֵה עַל הַרְאָשׁוֹן שֶׁנָּח לְנִית הַכְּנֶסֶת לְמַהוּי בְּדַרְגָא דְצַדִּיק לְהִיּוֹת
נְמַדְרַגַּת הִסְקוּד הַנִּקְרָא לְדִיק. וְלָא עוֹד, אֲלָא דְאַשְׁתַּמּוּדַע בְּהַדְיָה וְשְׂאִיל עֲלוּי אִי
יוֹמָא חַד לָא אַתִּי אֲלָא שְׂכַבְרֵי לֹו הִכִירוֹת עִמּוֹ וְשׂוֹאֵל עֲלוּי אִם יוֹם אַחַד לֹא בָא,
מַה טִּיבּוֹ שֶׁל פְּלוּנִי לְמָה לֹא בָא, פְּמָה דְאוּקִימְנָא כְּמוֹ שֶׁהַעֲמַדְנוּ בְּמִס' בְּרֻכּוֹת דָּף ו' ע"ב,
דְכְּתִיב מִי בְכֶם יֵרָא יְהו"ה שׁוֹמֵעַ בְּקוֹל עַבְדּוֹ פִּירוּשׁ שֶׁהִיא רְגִיל לְבָא אֵלַי.

מעלת עשרה הראשונים הבאים בזמן לבית הכנסת

(ח) **אִישׁ פִּי יִפְּלֵא לְנִדּוּר וְגו'** (במדבר ו ב), **רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח** (ישעיה נ ב)
מְדוּעַ בָּאֲתִי וְאֵין אִישׁ וְגו', **מְדוּעַ בָּאֲתִי, כִּמְהָ חֲבִיבִין אֵינוּן**
יִשְׂרָאֵל קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבָכַל אַתְר דְּאֵינוּן שְׂרִיין, קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲשֶׁתְּכַח בִּינֵיהוּ, בְּגִין דְּלֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא דִּילֵיהּ מְנַהוּן, מַה
כְּתִיב (שמות כה ח) וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם, וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ סֹתָם,
דְּכָל בֵּי פְּנִישְׁתָּא דְּעֲלָמָא מִקְדָּשׁ אֲקָרִי, וְהָא אוֹקְמוּהּ.

מתוק מדבש

"מאמר מעלת עשרה הראשונים הבאים בזמן לבית הכנסת" ומבואר בו כי בית הכנסת נקרא מקדש מעט, והשכינה מקדמת לבוא לבית הכנסת אם יש שם עשרה המשלימים לכללות מרכבת השכינה, ומבאר כי אלו העשרה צריכים להמצא יחד בהגיע זמן התפלה, וכל המתפללים הבאים אחריהם משלימים את פרטי מרכבת השכינה ומקיימים מצות ברוב עם הדרת מלך. ומסיק כי כל המתפללים צריכים להזהר שלא לדבר בדברי העולם בבית הכנסת, לפי שקדושת השכינה שורה שם ועליהם.

(מקור המאמר זוהר פרשת נשא דף קטו ע"א, וצינאור מתוק מדבש כך יצ' עמ' קכ-קכג)

אִישׁ (או אשה) פִּי יִפְּלֵא לְנִדּוּר נדר נזיר להזיר לה', כדי לפרש פסוק זה, רַבִּי אֶלְעָזָר
פָּתַח לפרש מה שכתוב מְדוּעַ בָּאֲתִי וְאֵין אִישׁ וְגו' (ה"ג הרמ"ק, ומלות מְדוּעַ
בָּאֲתִי ל"ג) והקדים ואמר כִּמְהָ חֲבִיבִין אֵינוּן יִשְׂרָאֵל קָמִי קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כמה
חביבים ואהובים הם ישראל לפני הקב"ה, דְּבָכַל אַתְר דְּאֵינוּן שְׂרִיין כי בכל מקום שהם
נמצאים, דהיינו בכל בתי כנסיות ובתי מדרשות, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּכַח בִּינֵיהוּ
הקב"ה נמצא ביניהם להשרות שכינתו עליהם, בְּגִין דְּלֹא אַעֲדִי רְחִימוּתָא דִּילֵיהּ מְנַהוּן
לפי שאינו מסיר אהבתו מהם לעולם, וראיה לדבר כי מַה כְּתִיב, וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ
וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם הנה כתוב וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ, סֹתָם המורה גם על מקדש מעט דהיינו
בתי כנסיות, שאם היה נאמר רק על המשכן, היה לו לומר ועשו לי מקדש כזה, כיון
שהראהו הקב"ה למשה, כמו שכתוב אחר כך ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן,
ומדסתם הכתוב בא לרמז גם על בתי כנסיות, דְּכָל בֵּי פְּנִישְׁתָּא דְּעֲלָמָא מִקְדָּשׁ אֲקָרִי
כי כל בית הכנסת שבעולם נקרא מקדש, וְהָא אוֹקְמוּהּ והרי כבר ביארו חז"ל (נמס' מגילה
דף כט ע"א) על מה שכתוב ואהי להם למקדש מעט, אמר רבי יצחק אלו בתי כנסיות ובתי
מדרשות שבבבל.

סֵפֶר מעלת י' הראשונים הבאים בזמן לביהכ"נ הַזֶּה־ר כה

וּשְׂכִינְתָא אַקְדִּימַת לְבִי פְּנִישְׁתָּא, זְפָאָה הֵהוּא בַר נָשׁ דְּאַשְׁתַּכַּח מְאִינוּן
עֲשָׂרָה קְדָמָאָה בְּבִי פְּנִישְׁתָּא, בְּגִין דְּבָהוּ אֲשֶׁתְּלִים מַה
דְּאַשְׁתְּלִים, וְאִינוּן מִתְקַדְּשֵׁי בְּקְדָמִיתָא בְּשְׂכִינְתָּא, וְהָא אֲתָמֵר.

וְהָא כְּעִינֵן דִּישְׁתַּכְּחוּ עֲשָׂרָה בְּזִמְנָא חֲדָא בְּבִי פְּנִישְׁתָּא, וְלֹא יִיתוּ פְּסָקִי
פְּסָקִי, דְּלֹא יִתְעַבֵּב שְׁלִימוּ דְשִׁיפִין, דְּהָא בַר נָשׁ בְּזִמְנָא חַד עֵבֵד
לִיה קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא, וְאַתְקִין לִיה פְּחָדָא פֶּל שִׁיפִי, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב
(רברים לב ו) הוּא עֲשָׂךְ וַיְכַוְנֶנְךָ.

תָּא חֲזִי, פִּיּוּן דְּבַר נָשׁ אֲשֶׁתְּלִימוּ שִׁיפּוּי, בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֲתַתְּקֵן לְכָל

מתוק מדבש

ואמר עוד וּשְׂכִינְתָּא אַקְדִּימַת לְבִי פְּנִישְׁתָּא והשכינה מקדמת לבוא לבית הכנסת אם
יש שם עשרה, לכן זְפָאָה הֵהוּא בַר נָשׁ דְּאַשְׁתַּכַּח מְאִינוּן עֲשָׂרָה קְדָמָאָה בְּבִי
פְּנִישְׁתָּא אשרי האדם ההוא הנמצא מאותם העשרה הראשונים בבית הכנסת, בְּגִין דְּבָהוּ
אֲשֶׁתְּלִים מַה דְּאַשְׁתְּלִים לפי שבהם נשלם מה שנשלם, דהיינו מרכבת השכינה, כי עשרה
הם במדרגת עשר ספירות ונעשים מרכבה לעשר ספירות של המלכות, ולכך הם נוטלים
שכר כנגד כל הבאים אחריהם, וְאִינוּן מִתְקַדְּשֵׁי בְּקְדָמִיתָא בְּשְׂכִינְתָּא והם מתקדשים
בתחילה עם השכינה, כי הם העיקר להשראת השכינה, וְהָא אֲתָמֵר וכבר למדנו ענין זה.
(רמ"ק ומפרשים)

ואמר וְהָא כְּעִינֵן דִּישְׁתַּכְּחוּ עֲשָׂרָה בְּזִמְנָא חֲדָא בְּבִי פְּנִישְׁתָּא וענין זה שאמרנו
שהשכינה תקדים לבוא לבית הכנסת, צריך תנאי אחד שיבאו וימצאו שם עשרה
אנשים בבת אחת, וְלֹא יִיתוּ פְּסָקִי פְּסָקִי ולא יבאו בהפסקות, דְּלֹא יִתְעַבֵּב שְׁלִימוּ
דְשִׁיפִין כדי שלא תתעכב שלימות אברי ופרקי המרכבה מלהשתלם כאחד, (כלומר כשמגיע
זמן הקבוע לתפלה יהיו שם כבר עשרה מתפללים, ולא שיבאו אחר כך אחד אחד, והגם שבזהר פרשת
תרומה דף קלא ע"א (הנדפס נמאמר הקודם), מבואר שהקב"ה כועס על שלא הקדים אפילו איש אחד,
ובהקדים אחד הקב"ה משתעשע עמו ומתפייס עם האחרים, כאן מפרש ואין איש, תיקונא דגופא לא
אשתלים, אבל אינו כועס על זה), דְּהָא בַר נָשׁ בְּזִמְנָא חַד עֵבֵד לִיה קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא
כי בפעם אחת ברא ועשה הקב"ה את האדם, והוא רומז על עשר ספירות והוא מרכבה
להן, וְאַתְקִין לִיה פְּחָדָא פֶּל שִׁיפִי והתקין את כל אבריו יחד, שהרי האדם נולד בגוף
אחד שלם, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב זה שכתוב הוּא עֲשָׂךְ הקב"ה בראך, וַיְכַוְנֶנְךָ וכוונן אותך
בשלימות. (רמ"ק ומפרשים)

תָּא חֲזִי, פִּיּוּן דְּבַר נָשׁ אֲשֶׁתְּלִימוּ שִׁיפּוּי בא וראה, כיון שנשלמו כל אבריו של האדם,
בְּהֵהוּא זְמַנָּא אֲתַתְּקֵן לְכָל שִׁיפָא וְשִׁיפָא פְּדָקָא יָאוּת אז נתקן כח הרוחני לכל

שׁיִיפָא וְשׁיִיפָא כְּדָקָא יָאוּת, כְּגוֹנוֹנָא דָּא פִּיּוֹן דְּשְׁכִינְתָּא אַקְדִּימַת לְבִי כְּנִישְׁתָּא, בְּעֵינֵי עֶשְׂרָה דִּישְׁתַּפְּחוּן תַּמָּן כְּחָדָא, וְיִשְׁתַּלִּים מַה דִּישְׁתַּלִּים, וּלְבַתֵּר דְּאַתְתַּקֵּן פְּלָא, וּבְמַה הִיא תִּיקוּנָא דְכֻלָּא, כְּמַה דְאַתְּ אָמַר (משלי יד כח) כְּרַב עִם הַדְּרֹת מְלֶךְ, וְעַל דָּא עֲמָא דְאַתְיִיאַן לְבַתֵּר כֵּן, כְּלָהוּ תִּיקוּנָא דְגוּפָא.

וְכַד אַתְתָּ וְאַקְדִּימַת שְׁכִינְתָּא, וּבְנֵי נֶשֶׂא לָא אַתְיִיאַן כְּחָדָא כְּדָקָא יָאוּת, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָרִי, מְדוּעַ בְּאַתִּי וְאִין אִישׁ, מְאִי וְאִין אִישׁ, דְּלֹא מִתְתַּקְנִי שׁיִיפִי, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים גּוּפָא, דְּכַד גּוּפָא לָא אֲשַׁתְּלִים, אִין אִישׁ, וּבְגִין כֵּן וְאִין אִישׁ דִּיִּיקָא.

מתוק מדבש

אבר ואבר כראוי להיות, כְּגוֹנוֹנָא דָּא, פִּיּוֹן דְּשְׁכִינְתָּא אַקְדִּימַת לְבִי כְּנִישְׁתָּא כְּעִין זֶה כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׂכִינָה מְקַדַּמַת לְבוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת, בְּעֵינֵי עֶשְׂרָה דִּישְׁתַּפְּחוּן תַּמָּן כְּחָדָא צְרִיכִים שֶׁכָּבֵר יִמְצְאוּ שֵׁם עֶשְׂרָה כְּאַחַד, וְיִשְׁתַּלִּים מַה דִּישְׁתַּלִּים וְעַל יָדָם יִהְיֶה נִשְׁלָם מַה שֶּׁצְרִיךְ לְהַשְׁתַּלֵּם, דִּהְיִינוּ שׁוֹשְׁלָמוּ בְשִׁלְמוֹת כָּל הָעֵשֶׂר סְפִירוֹת שֶׁל הַמַּלְכוּת, וּלְבַתֵּר דְּאַתְתַּקֵּן פְּלָא וְאַחַר כֵּן צְרִיכִים שִׁיתַּתְּקֵנוּ גַם שְׂאֵר כָּל פְּרֻטֵי סְפִירוֹת הַשְּׂכִינָה, וּבְמַה הִיא תִּיקוּנָא דְכֻלָּא וּבְמַה הוּא תִּקּוּן שֶׁל כָּל הַפְּרֻטִים, וְאוּמַר כְּמַה דְאַתְּ אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאמַר כְּרַב עִם הַדְּרֹת מְלֶךְ דִּהְיִינוּ עַל יְדֵי שְׂאֵר הַבָּאִים אַחַר הָעֶשְׂרָה לְבֵית הַכְּנֶסֶת, אֲלֵא עֶשְׂרָה הָרָאשׁוֹנִים הֵם תִּקּוּן וּמְרַכְבָּה לְגוֹף הַשְּׂכִינָה, וְעַל דָּא עֲמָא דְאַתְיִיאַן לְבַתֵּר כֵּן כְּלָהוּ תִּיקוּנָא דְגּוּפָא וְעַל כֵּן הָעַם הַבָּאִים אַחַר הָעֶשְׂרָה כּוֹלֵם הֵם תִּקּוּן גּוֹף הַשְּׂכִינָה, כִּי כָּל סְפִירָה נִחְלַקַת לְהַרְבֵּה פְּרֻטִים וְכָל הַבָּאִים הֵם תִּקּוּנִים פְּרֻטִים אֶל מְרַכְבַת הַשְּׂכִינָה.

וְכַד אַתְתָּ וְאַקְדִּימַת שְׁכִינְתָּא וְכַשְׁבָּאָה וְהַקְדִּימָה הַשְּׂכִינָה לְבוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת לְזִמְן הַקְּבוּעַ, וּבְנֵי נֶשֶׂא לָא אַתְיִיאַן כְּחָדָא כְּדָקָא יָאוּת וּבְנֵי אָדָם לֹא בָאוּ עַדִּין יָחַד כְּרָאוּי לְהִיּוֹת, אִזּוּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְאָרִי מְדוּעַ בְּאַתִּי וְאִין אִישׁ, וְשׁוֹאֵל מְאִי וְאִין אִישׁ מַה כּוֹנְתוֹ, וְאוּמַר דְּלֹא מִתְתַּקְנִי שׁיִיפִי שְׁלֹא נִתְתַּקְנִי וְלֹא נִשְׁלָמוּ תִּיקוּן כָּל אַבְרֵי וּפְרָקֵי הַמְּרַכְבָּה, וְלֹא אֲשַׁתְּלִים גּוּפָא וְלֹא נִשְׁלָם עַדִּין גּוֹף וּמְרַכְבָּה לְאוּר הַשְּׂכִינָה הַבָּאָה לְבֵית הַכְּנֶסֶת, דְּכַד גּוּפָא לָא אֲשַׁתְּלִים כִּי כְּאַשֶׁר לֹא נִשְׁלָם הַגּוֹף, לְפִי שְׁלֹא בָאוּ עֶשְׂרָה כְּאַחַד, אִין אִישׁ נִחְשָׁב כְּאִילוֹ אִין גַּם אִישׁ אַחַד, כִּי כּוֹלֵם יָחַד נִחְשָׁבִים לְגוֹף אַחַד, וּבְגִין כֵּן וְאִין אִישׁ דִּיִּיקָא בְּשִׁבִיל זֶה כְּתוּב בְּדִיוֹק וְאִין אִישׁ, כְּלוּמַר שְׁלֹא נִשְׁלָמָה מְצִיאוֹת אִישׁ.

סֵפֶר מעלת י' הראשונים הבאים בזמן לביהכ"נ הַזֶּהר כז
וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּגוּפָא אֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא, קְדוּשָׁה עֲלָאָה אֲתִיָּא וְעָאֵל
בְּהָאֵי גוּפָא, וְאֲתַעְבִּיד תַּתָּאָה כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא מִמֶּשׁ.

וּכְדִין כְּלָא בְּעֵינֵין דְּלָא יִפְתַּחֲוֹן פּוּמָא בְּמִילֵי דְעֲלָמָא, בְּגִין דְּהָא קְיִימֵי
יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלִימוּ עֲלָאָה, וּמִתְקַדְּשֵׁי בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה, זַכָּאָה
חַוְלְקִיָּהוּן.

מתוק מדבש

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּגוּפָא אֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא, בא וראה, בשעה שהגוף ומרכבת השכינה
נשלם למטה על ידי עשרה מתפללים, אז קְדוּשָׁה עֲלָאָה אֲתִיָּא וְעָאֵל בְּהָאֵי גוּפָא
קְדוּשָׁה עֲלִיונָה שְׁחִיא אֹר הַשְּׁכִינָה בָּאָה, וּנְכַסַּת בּוּזָה הַגּוּף, כְּלוּמַר שְׁשׁוּרָה עַל הַעֲשָׂרָה,
וְאֲתַעְבִּיד תַּתָּאָה כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא מִמֶּשׁ וְנַעֲשָׂה מִרְכַּבָּה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל עֲשָׂרָה מִתְּפַלְלִים,
כְּמִרְכַּבָּה הַעֲלִיונָה מִמֶּשׁ, לְשֵׁרֹת עֲלֵיהֶם אֹר הַשְּׁכִינָה.

וּכְדִין כְּלָא בְּעֵינֵין דְּלָא יִפְתַּחֲוֹן פּוּמָא בְּמִילֵי דְעֲלָמָא וְאִז כּוֹלָם צְרִיכִים שְׁלָא יִפְתַּחוּ
פִּיהֶם לְדַבֵּר בְּדַבְרֵי הָעוֹלָם, בְּגִין דְּהָא קְיִימֵי יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלִימוּ עֲלָאָה לְפִי שִׁישְׂרָאֵל
נִמְצְאִים עֲתָה בְּשִׁלְמוֹת עֲלִיונָה, כְּלוּמַר שִׁישְׂרָאֵל נִשְׁלְמוּ כַּעֲיֵן שְׁלִימוֹת הַמִּרְכַּבָּה הַעֲלִיונָה,
וּמִתְקַדְּשֵׁי בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה וּמִתְקַדְּשִׁים בְּקְדוּשָׁה הַעֲלִיונָה, לְפִי שְׁשׁוּרָה עֲלֵיהֶם אֹר הַשְּׁכִינָה,
לְכַן זַכָּאָה חַוְלְקִיָּהוּן אֲשֵׁרֵי חֲלָקָם, וּמִבִּיא כֹל זֶה כְּאֵן לְפִרְשׁ מִלַּת "אִישׁ" כִּי יִפְלִיא,
לְהוֹרֹת שְׂאֵדָם בְּנִזְיוֹרוֹתוֹ מִתְּקַן אֶת תִּיקוּנֵי הַמַּלְכוּת כְּנֹזְכֵר לַעֲיֵל. (רמ"ק וּמְפִרְשִׁים)

ומה שאמר לעיל וכדין כְּלָא בְּעֵינֵין דְּלָא יִפְתַּחֲוֹן פּוּמָא בְּמִילֵי דְעֲלָמָא, מובא בשער הכונות (דף
ד ע"א) וז"ל, ראיתי למורי ז"ל נוהר בתכלית הזהירות שלא לדבר כלל בבית הכנסת אף שלא בשעת
התפלה. (ועיין צוה עוד לקמן בהרחבה נמצאמר איסור הדבור ציצת הכנסת, ונמצאמר איסור הדבור בזמן
קריאת התורה)

תקון השכינה והמלאכים תלוי בעשרה הראשונים

(ט) **בְּזִמְנָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵי לְבִי פְּנִישְׁתָּא, וְכֹל עֲמָא אֲתֵיין פְּחָדָא, וּמְצֻלָּאן וְאוּדִין וּמְשַׁבְּחִין לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פְּדִין הַדּוּרָא דְמִלְךָ אִיהוּ, דְּמִלְךָ סִתָּם דָּא מְלֻכָּא מְשִׁיחָא, דְּאֲתַתְּקִין בְּשִׁפְרוּ וּבִתְקוּנָא לְסֻלְקָא לְעִילָא.**

וּבְאֶפְס לְאִם מְחַתֵּת רְזוּן (משלי יד כח), **וְכַד אִיהוּ אֶקְדִּים לְבִי פְּנִישְׁתָּא וְעֲמָא לָא אֲתֵיין לְצֻלָּאָה וּלְשַׁבְּחָא לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, פְּדִין כֹּל הַהוּא שְׁלֻטְנוּתָא דְלְעִילָא, וְכֹל אֵינוֹן מְמַנֵּן וּמְשַׁרְיִין עֲלָיִין.**

מתוק מדבש

"מאמר תקון השכינה והמלאכים תלוי בעשרה הראשונים" ומבואר בו כי קהל המתפללים מקיימים מצות ברוב עם הדרת מלך, ועל ידם נתקנת ומתקשטת השכינה אל היחוד. אבל אם מגיע זמן תפלה ואין בבית הכנסת אפילו עשרה מתפללים, אז לא נעשה תקון לשכינה, והמלאכים שהיו חברים לישראל נשברים ומתבטלים מתקונם הראוי. ומסיק כי די בעשרה מתפללים שימצאו בזמן בבית הכנסת, שעל ידם נעשים כל התקונים, וכל הבאים אחריהם נכללים עמהם.

(מקור המאמר צהר פרשת תרומה דף קסד ע"ג, וצנצ'ור מתוק מדבש כרך ז עמ' תנו-תנט)

פירוש הפסוק המובא להלן ברוב עם הדרת מלך הדרת מלך הוא כשיש לו עם רב, ובאפס לאם וכשאינו לו עם רב, מחתת רזון אז נראה הדרתו במה שהרוזנים והשרים חתים ופוחדים ממנו. (מלולות)

בְּזִמְנָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵי לְבִי פְּנִישְׁתָּא בּוֹמֵן שֶׁהִקְבִּי"ה בֵּית הַכְּנֶסֶת, וְכֹל עֲמָא אֲתֵיין פְּחָדָא וְכֹל הָעַם בָּאִים וְנִמְצָאִים יָחַד בְּבֵית הַכְּנֶסֶת כְּשֶׁמַּחֲחִילִים לְהִתְפַּלֵּל, וּמְצֻלָּאן וְאוּדִין וּמְשַׁבְּחִין לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִתְפַּלְלִים וּמוֹדִים וּמִשְׁבַּחִים לְהִקְבִּי"ה, פְּדִין הַדּוּרָא דְמִלְךָ אִיהוּ אִזְ הוּא הַדְּרַת הַמֶּלֶךְ בִּ"ה, דְּמִלְךָ סִתָּם דָּא מְלֻכָּא מְשִׁיחָא כִּי מֶלֶךְ סִתָּם הוּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ דִּהֵינּוּ הַמְּלָכוֹת דְּאֲצִילוֹת שֶׁמִּקְבַּלֵת שְׁפַע הָעֲלִיּוֹן הַנִּקְרָא שֶׁמֶן מִשְׁחַת קוֹדֶשׁ, דְּאֲתַתְּקִין בְּשִׁפְרוּ וּבִתְקוּנָא שֶׁמִּתְקַנֵּת בִּיּוֹפֵי וּבִתְקוּן עַל יְדֵי הַמִּיּוֹן נוֹקְצִין שִׁיִּשְׂרָאֵל מֵעֲלִין אֱלֹהֵי נִתְפַלְּוֹתָם, וְעַל יְדֵי זֶה לְסֻלְקָא לְעִילָא הֵיא יְכוּלָּה לְעֲלוֹת לְמַעְלָה לֹ"א לְסוּד הַיְחוּד.

ומש"כ **וּבְאֶפְס לְאִם מְחַתֵּת רְזוּן** הֵינּוּ וְכַד אִיהוּ אֶקְדִּים לְבִי פְּנִישְׁתָּא וְכִשְׁהִקְבִּי"ה מִקְדִּים לְבוֹא לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וְעֲמָא לָא אֲתֵיין לְצֻלָּאָה וּלְשַׁבְּחָא לִיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהָעַם לֹא בָאוּ לְהִתְפַּלֵּל וּלְשַׁבַּח לְהִקְבִּי"ה, אַחַר שֶׁכָּבַר הֵגִיעַ זְמַן הַתְּפִלָּה, פְּדִין כֹּל הַהוּא שְׁלֻטְנוּתָא דְלְעִילָא אִזְ כֹּל הַשְּׁלֻטוֹן הַהוּא שֶׁל מַעְלָה וְתִיקוּנֵי הַשְּׁכִינָה, וְכֹל אֵינוֹן מְמַנֵּן וּמְשַׁרְיִין עֲלָיִין וְכֹל אוֹתָם הַמְּמוּנִים וּמַחֲנוֹת הַמְּלָאכִים הָעֲלִיוֹנִים שְׁכוּלָם הִיוּ

סֵפֶר תקון השכ' והמלאכים תלוי בי הראשונים הַזֹּהֵר כַּמ

פְּלֵהוּ אֶתְכֶרֹּ מֵהָהוּא עֲלוּיָא דְמִתְתַּקְנֵי בְתַקּוּנֵי הָהוּא מְלֵךְ.

מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּבַהֲהִיא שְׁעָתָא דְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא קָא מְסַדְרֵי צְלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן וּמְשַׁבְּחֵן לְמַלְכָּא עֲלָאָה, כֹּל אֵינּוֹן מְשַׁרְיִין עֲלָאִין מְסַדְרִין שְׁבַחִין וּמִתְתַּקְנֵן בְּהָהוּא תַקּוּנָא קַדִּישָׁא, בְּגִין דְּמְשַׁרְיִין עֲלָאִין פְּלֵהוּ חֲבֵרִין אֵינּוֹן בְּיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְשַׁבְּחָא לְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְּחָדָא, לְמַהוּי סְלוּקָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵילָא וְתַתָּא פְּחָדָא.

וְכַד אֵינּוֹן מְזַדְמְנֵן לְמַהוּי חֲבֵרִים בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, וְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא לָא אֲתִיִּין לְסַדְרָא צְלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן וּלְשַׁבְּחָא לְמַאֲרִיְהוֹן, פְּלֵהוּ מְשַׁרְיִין קַדִּישִׁין שְׁלִטְנוּתָא עֲלָאָה אֶתְכֶרֹּ מִתַּקּוּנֵיהוֹן, דְּהָא לָא סְלֵקִין

מתוק מדבש

נתקנים יחד עם ישראל, פְּלֵהוּ אֶתְכֶרֹּ מֵהָהוּא עֲלוּיָא דְמִתְתַּקְנֵי בְתַקּוּנֵי הָהוּא מְלֵךְ כולם נשברים ומתבטלים מאותו המעלה שהיו נתקנים בתקוני המלך שהוא השכינה, ואינם יכולים להתרומם כראוי להם.

מֵאִי טַעְמָא מְהוּ טַעַם הַדְּבַר, רַצָּה לומר איך תלוי מעלת המלאכים בתפלתם של ישראל, ואמר בְּגִין דְּבַהֲהִיא שְׁעָתָא דְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא קָא מְסַדְרֵי צְלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן וּמְשַׁבְּחֵן לְמַלְכָּא עֲלָאָה לפי שבשעה שישאל למטה מסדרים תפלתם ובקשתם ומשבחים למלך העליון, אז כֹּל אֵינּוֹן מְשַׁרְיִין עֲלָאִין מְסַדְרִין שְׁבַחִין כל אותם מחנות המלאכים העליונים כולם מסדרים שבחים, וּמִתְתַּקְנֵן בְּהָהוּא תַקּוּנָא קַדִּישָׁא ומתקנים בתקון השכינה הקדושה, בְּגִין דְּמְשַׁרְיִין עֲלָאִין פְּלֵהוּ חֲבֵרִין אֵינּוֹן בְּיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא לפי שמחנות העליונים כולם הם חברים עם ישראל למטה, לְשַׁבְּחָא לְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא פְּחָדָא לשבח יחד להקב"ה, לְמַהוּי סְלוּקָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵילָא וְתַתָּא פְּחָדָא כדי שעליית השכינה תהיה למעלה ולמטה כאחד, ואין בידי המלאכים להכליל בתקוני השכינה אלא יחד עם ישראל.

וְכַד אֵינּוֹן מְזַדְמְנֵן לְמַהוּי חֲבֵרִים בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל וכשהמלאכים מזדמנים ומתחילים להתעורר להיות חברים יחד עם ישראל, כדי להתקטט ולעלות על ידי תפלתם של ישראל, וְיִשְׂרָאֵל לְתַתָּא לָא אֲתִיִּין לְסַדְרָא צְלוֹתְהוֹן וּבְעוֹתְהוֹן וּלְשַׁבְּחָא לְמַאֲרִיְהוֹן ואם ישראל למטה אינם באים לסדר תפלתם ובקשתם ולשבח לקונם, כלומר או שאינם באים לבית הכנסת כלל, או מחמת עצלותם באים מאוחר אחר זמן הקבוע, אז פְּלֵהוּ מְשַׁרְיִין קַדִּישִׁין שְׁלִטְנוּתָא עֲלָאָה אֶתְכֶרֹּ מִתַּקּוּנֵיהוֹן כל מחנות המלאכים הקדושים השלטונים העליונים נשברים ומתבטלים ממעט תקונם אחר שכבר התחילו להתקן, דְּהָא

בְּסִלּוּקָא, וְלֹא יִכְלִין לְשַׁבְּחָא לְמַאֲרִיהוֹן פְּדָקָא יָאוּת, בְּגִין דְּשַׁבְּחֵי
 דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶצְטְרִיף לְמַהוּי פְּחָדָא עֵילָא וְתַתָּא, עֵלְאִין וְתַתָּאִין
 בְּשַׁעְתָּא חָדָא, וְעַל דָּא מְחַתַּת רְזוּן וְלֹא מְחַתַּת מְלָךְ.

וְאֶפִּילוּ דְלֹא אֶסְגִּיאוּ בְּבִי כְּנִישְׁתָּא אֶלָּא עֲשֶׂרָה, בְּאִינוּן עֲשֶׂרָה מְזִדְמָנִין
 מְשֻׁרְיִין עֵלְאִין לְמַהוּי עֲמַהוֹן חֲבָרִים, מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּכָל
 תְּקוּנֵי דְהַהוּא מְלָךְ אִינוּן בְּעֲשֶׂרָה, וְעַל דָּא דִּי בְּעֲשֶׂרָה אִי לָאוּ אִינוּן
 יִתִּיר.

מתוק מדבש

לֹא סְלִקִין בְּסִלּוּקָא וְלֹא יִכְלִין לְשַׁבְּחָא לְמַאֲרִיהוֹן פְּדָקָא יָאוּת כִּי אַז אִינִם יִכּוּלִים
 לַעֲלוֹת בְּעִלְיֵתָם וְאִינִם יִכּוּלִים לְשַׁבַּח לְקוֹנָם כְּרַאוּי, בְּגִין דְּשַׁבְּחֵי דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 אֶצְטְרִיף לְמַהוּי פְּחָדָא עֵילָא וְתַתָּא לְפִי שְׁהַשְׁבַּחִים שֶׁל הַקְּב"ה צְרִיךְ לִהְיוֹת יָחַד לְמַעֲלָה
 וּלְמַטָּה, דְּהֵינּוּ עֵלְאִין וְתַתָּאִין בְּשַׁעְתָּא חָדָא הַעֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים צְרִיכִים לְשַׁבַּח יָחַד
 בְּשַׁעֲה אַחַת, וְעַל דָּא וְעַל זֶה כְּתוּב מְחַתַּת רְזוּן שְׁהוּא שְׁבַר הַמְּמוֹנִים שְׂרֵי הַמַּעֲלָה, וְלֹא
 מְחַתַּת מְלָךְ כִּי אִין הַדְּבַר נוֹגַע לְהַמְלֵךְ ב"ה בַּעֲצֻמוֹ.

וְאִמַר כִּי וְאֶפִּילוּ דְלֹא אֶסְגִּיאוּ בְּבִי כְּנִישְׁתָּא אֶלָּא עֲשֶׂרָה אֶפִּילוּ לֹא הִרְבּוּ לְבוֹא לְבֵית
 הַכְּנֶסֶת אֶלָּא עֲשֶׂרָה בְּנֵי אָדָם, בְּאִינוּן עֲשֶׂרָה מְזִדְמָנִין מְשֻׁרְיִין עֵלְאִין לְמַהוּי
 עֲמַהוֹן חֲבָרִים בְּאִלוּ הַעֲשֶׂרָה מְזִדְמָנִים וּבְאִים מַחְנוֹת מְלַאכִים הַעֲלִיּוֹנִים לִהְיוֹת חֲבָרִים
 עִמָּהֶם לְשַׁבַּח לְהַקְּב"ה, מְאִי טַעְמָא מְהוּ הַטַּעַם בְּגִין דְּכָל תְּקוּנֵי דְהַהוּא מְלָךְ אִינוּן
 בְּעֲשֶׂרָה לְפִי שְׁכַל תְּקוּנֵי הַשְּׂכִינָה הֵם בְּעֲשֶׂרָה הַרְאֻשׁוֹנִים הַמְקִדְמִים לְבוֹא לְתַפְלָה, שְׁהֵם
 נַעֲשִׂים מְרַכְבָּה שְׁלִימָה לְעֶשֶׂר סְפִירוֹת שְׁלֵה וְהִיא נִתְקַנְתָּ עַל יְדֵי תַפְלָתָם, וְהַשָּׂר הַבְּאִים
 אַחֲרֵיהֶם הֵם רַק נְכַלְלִים עִם עֲשֶׂרָה הַרְאֻשׁוֹנִים, וְעַל דָּא דִּי בְּעֲשֶׂרָה אִי לָאוּ אִינוּן יִתִּיר
 וְעַל כֵּן דִּי בְּעֲשֶׂרָה אִם לֹא בְּאוּ יוֹתֵר.

סדר הכניסה לבית הכנסת

(י) **וּבְצַפְרָא פַד קָם מְעַרְסִיָּה, בְּעַי לְבָרְכָא לְמַאֲרִיָּה, וְלַמְיַעַל לְבֵיתִיָּה,**
וְלַמְסַגְד קָמִי הַיְכָלִיָּה בְּדַחֲלִיָּו סָגִיא, וּבִתְר פֶּן יִצְלִי צְלוֹתִיָּה,
וְיֹסֵב עֵיטָא מְאַנּוֹן אֲבָהֵן קְדִישִׁין, דְּכִתִּיב (תהלים ה ח) וְאַנִּי בְרוּב חֲסֵדָךְ
אָבוּא בֵיתְךָ, אֲשַׁתְּחִוָּה אֶל הַיְכָל קְדֻשְׁךָ בִּירְאֲתָךְ, וְהִכִּי אוֹקְמוּהָ, לֹא
לְפַעֲי לִיָּה לְבַר נָשׁ לְאַעְלָא לְבִי כְּנִישְׁתָּא, אֶלָּא אִי אֲמַלִּיךְ בְּקַדְמִיתָא
בְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, בְּגִין דְּאַנּוֹן תְּקִינּוּ צְלוֹתָא לְקָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, הֲדָא הוּא דְכִתִּיב וְאַנִּי בְרוּב חֲסֵדָךְ אָבוּא בֵיתְךָ דָּא אֲבָרְהָם,
אֲשַׁתְּחִוָּה אֶל הַיְכָל קְדֻשְׁךָ דָּא יִצְחָק, בִּירְאֲתָךְ דָּא יַעֲקֹב, וּבְעַי לְאַכְלָלָא
לוֹן בְּרִישָׁא, וּבִתְר פֶּן יִיעוֹל לְבִי כְּנִישְׁתָּא וְיִצְלִי צְלוֹתִיָּה, כְּדִין כְּתִיב
(ישעיה מט ג) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר.

מתוק מדבש

”מאמר סדר הכניסה לבית הכנסת” ומבואר בו כי צריך להכנס לבית הכנסת באימה,
 ולהשתחוות לפני ההיכל, ולהקדים ליטול רשות מהאבות הקדושים שתקנו את התפלות.
 ומבאר שצריך לומר פסוק ואני ברוב חסדך וגו' שבו רמוזים האבות הקדושים ומדותיהם,
 ואחר כך יתפלל תפלתו, ובוזה הקב"ה יתפאר בו.

(מקור המאמר זהקדמת הזהר דף יא ע"א, וצניאור ממוק מדגש כרך א עמ' קמא)

וּבְצַפְרָא פַד קָם מְעַרְסִיָּה בְּעַי לְבָרְכָא לְמַאֲרִיָּה ובבקר כשאדם קם ממטתו צריך לברך
 לבוראו, וְלַמְיַעַל לְבֵיתִיָּה וְלַמְסַגְד קָמִי הַיְכָלִיָּה בְּדַחֲלִיָּו סָגִיא וצריך ליכנס
 לבית הכנסת ולהשתחוות לפני היכלו ביראה גדולה, וּבִתְר פֶּן יִצְלִי צְלוֹתִיָּה ואחר כך
 יתפלל תפלתו, וְיֹסֵב עֵיטָא מְאַנּוֹן אֲבָהֵן קְדִישִׁין וימלך תחילה עם האבות הקדושים
 כדלקמן, דְּכִתִּיב וְאַנִּי בְרוּב חֲסֵדָךְ אָבוּא בֵיתְךָ אֲשַׁתְּחִוָּה אֶל הַיְכָל קְדֻשְׁךָ בִּירְאֲתָךְ
 ומפרש וְהִכִּי אוֹקְמוּהָ כך אמרו חכמים, לֹא לְפַעֲי לִיָּה לְבַר נָשׁ לְאַעְלָא לְבִי כְּנִישְׁתָּא
 אין לו לאדם להכנס לבית הכנסת, אֶלָּא אִי אֲמַלִּיךְ בְּקַדְמִיתָא בְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב
 אלא אם ימלך תחילה ויטול רשות מהאבות הקדושים, בְּגִין דְּאַנּוֹן תְּקִינּוּ צְלוֹתָא לְקָמִי
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לפי שהם תקנו את התפלות לפני הקב"ה, הֲדָא הוּא דְכִתִּיב זהו
 שכתוב (ה'ג נס"א נפרשט ויקרא דף ט ע"ג) וְאַנִּי בְרוּב חֲסֵדָךְ, דָּא אֲבָרְהָם זהו אברהם
 כמו שכתוב (מכ"ה ז ט) חסד לאברהם, אָבוּא בֵיתְךָ, דָּא יַעֲקֹב זהו יעקב, כמו שכתוב
 (נראשית לג יז) ויבן לו בית, בִּירְאֲתָךְ, דָּא יִצְחָק זהו יצחק, כמו שכתוב (עין שס לא נג)
 פחד יצחק, וּבְעַי לְאַכְלָלָא לוֹן בְּרִישָׁא, וּבִתְר פֶּן יִיעוֹל לְבִי כְּנִישְׁתָּא וְיִצְלִי צְלוֹתִיָּה
 וצריך לכלול את האבות תחלה, ואחר כך יכנס לבית הכנסת ויתפלל תפלתו, כְּדִין כְּתִיב
 אז כתוב וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְּאֵר פירוש שהקב"ה יתפאר בו
 לומר כמה בן חביב יש לי בעולמי. (מפרשים)

איסור הדבור בבית הכנסת

(יא) וּמֵאֵן דְּמִשְׁתַּעֲי בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא בְּמַלְיִן דְּחֹל, וְוִי לִיה דְּאַחְזִי פְּרוּדָא, וְוִי לִיה דְּגַרְע מְהִימְנוּתָא. וְוִי לִיה דְּלִית לִיה חֹלְקָא בְּאַלְהָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאַחְזִי דְּהָא לִית לִיה אֱלֹהִים, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח תַּמָּן, וְלֹא דְּחִיל מְנִיָּה, וְאַנְהִיג קְלָנָא בְּתַקּוּנָא עַלְאַה דְּלְעִילָא.

וְעַל דָּא אֲצַטְרִיף בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְּפְּלִילת בִּינְיָהוּ, לְשׁוּוּאָה לְבָא וִרְעוּתָא בְּהָאִי, וְלֹא לִישְׁתַּעֲי כְּלָל, דְּלֹא לְפִסּוּק בִּינְיָהוּ, וְאִי פְּסִיק בִּינְיָהוּ, מִתַּחַת גְּדַפֵּי פְּרוּבִיָּא נְפִיק חַד שְׁלֵהוּבָא, וְקֶאֱרִי בְּחִילָא וְאָמַר, פְּלַנְיָא

מתוק מדבש

"מאמר איסור הדבור בבית הכנסת" ומבואר בו כי המדבר דברי חול בבית הכנסת פוגם את היחוד העליון, ואין לו חלק באלקי ישראל, כי הוא מזלזל בתקוני התפלה ומראה שאינם חשובים לפני דברי החולין שלו. ומבאר שביותר צריך להזהר שלא להפסיק בדבור ואפילו שאינו חול, באמירת י"ג השבחים שבברכת ישתבח, שהשכינה נתקנת אז ביי"ג מדות הרחמים. (מקור המאמר זוהר פרשת תרומה דף קלא ע"ב - קלז ע"א גדילוג, ונצי"ור ממקו מדנש כרך ז עמ' 10-עב)

וּמֵאֵן דְּמִשְׁתַּעֲי בְּבֵי כְּנִישְׁתָּא בְּמַלְיִן דְּחֹל מִי שְׂמַדְבֵּר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת בְּדַבְרֵי חֹל, וְוִי לִיה דְּאַחְזִי פְּרוּדָא אוֹי לֹו שְׂמַרְאָה אוֹי לֹו שְׂמַרְאָה שִׁיש פִּירוּד בְּעוֹלְמוֹת הַעֲלִיּוֹנִים, וְוִי לִיה דְּגַרְע מְהִימְנוּתָא אוֹי לֹו שְׂגוּרַע אֵת הָאֱמוּנָה שֶׁהִיא יְחוּד הַשֵּׁלֶם, וְוִי לִיה דְּלִית לִיה חֹלְקָא בְּאַלְהָא דִּישְׂרָאֵל אוֹי לֹו שְׂאִין לֹו חֶלֶק בְּאַלְהֵי יִשְׂרָאֵל, דְּאַחְזִי דְּהָא לִית לִיה אֱלֹהִים שְׂהַרִי הוּא מְרָאָה שְׂאִין לֹו אֱלוֹהִים כִּיּוֹן שְׂאִינוּ בּוֹש מִמְנוּ מִלְּהַפְסִיק בְּשַׁבְחִיו, וְאִפִּילוּ אִם יֵש לֹו אֱמוּנָה אֲבָל וְלֹא אֲשַׁתְּכַח תַּמָּן הוּא חוֹשֵׁב בְּדַעְתּוֹ שְׂלֹא נִמְצָא הַקְּב"ה שֵׁם בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְאִפִּילוּ שְׂחוֹשֵׁב שֶׁהוּא שֵׁם אֲבָל וְלֹא דְּחִיל מְנִיָּה הוּא אִינוּ יִרָא מִמְנוּ, וְאַנְהִיג קְלָנָא בְּתַקּוּנָא עַלְאַה דְּלְעִילָא וְנוֹהַג בְּזִיוֹן בְּתַקּוּן שֶׁל מַעֲלָה שְׂנַתְקֵן בְּשַׁעֲה שִׁישְׂרָאֵל מִתְּפַלְלִים, כִּי עַל יְדֵי שְׂמַפְסִיק בְּאֲמֻצַּע הַתְּפִלָּה בְּשִׁיחָה בְּטֵלָה מְרָאָה בּוֹזָה שְׂאִין הַשְּׂבָחִים וְהַתְּפִלוֹת מִתְּקַנִּים לַמַּעֲלָה כְּלוּם.

וְעַל דָּא אֲצַטְרִיף בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְּפְּלִילת בִּינְיָהוּ וְעַל כֵּן צְרִיכִים בְּבִרְכַת יִשְׁתַּבַּח שְׂאִז הַשְּׂכִינָה נִכְלַלַת עִם הַי"ג מְדוֹת, לְשׁוּוּאָה לְבָא וִרְעוּתָא בְּהָאִי לְשׁוּם לֵב וְרֻצּוֹן בּוֹזָה, וְלֹא לִישְׁתַּעֲי כְּלָל וְלֹא לְדַבֵּר כְּלָל, דְּלֹא לְפִסּוּק בִּינְיָהוּ שְׂלֹא הַפְּסִיק בְּשִׁיחָה בִּינְיָהוּ, וְאִי פְּסִיק בִּינְיָהוּ וְאִם הַפְּסִיק בִּינְיָהוּ, אִז מִתַּחַת גְּדַפֵּי פְּרוּבִיָּא נְפִיק חַד שְׁלֵהוּבָא מִתַּחַת כְּנֵפֵי הַכְּרוּבִים שֶׁהֵם ב' מְלֹאכִים מִט"ט וְסַנְד"ל יוֹצֵאת שְׂלֵהַבַת אַחַת שֶׁהוּא מְלֹאךְ אַחַד בְּעַל דִּין, וְקֶאֱרִי בְּחִילָא וְאָמַר וְקוּרָא וּמְכַרִּיז בְּכַח וְאוּמַר, פְּלַנְיָא דִּי פְּסִיק גְּאוּתָא

די פּסִיק גּאָוּתָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִשְׁתַּצִּי וְיִתְפַּסֵּק, דְּלֹא יַחֲמִי גּאָוּתָא
 דְּמַלְכָּא קַדִּישָׁא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (ישעיה כו י) וּבַל יִרְאֶה גּאָוּת יְהו"ה,
 בְּגִין דְּאַלִּין תְּלִיסַר אֵינוֹן גּאָוּת יְהו"ה.

מתוק מדבש

דְּקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִשְׁתַּצִּי וְיִתְפַּסֵּק פְּלוּנֵי שֶׁהַפְּסִיק גּאָוּתוֹ שֶׁל הַקַּב"ה יִכְלֶה וַיִּפְסֶקוּ
 חֵייו, דְּלֹא יַחֲמִי גּאָוּתָא דְּמַלְכָּא קַדִּישָׁא שֶׁלֹּא יִרְאֶה גּאָוּתוֹ שֶׁל מֶלֶךְ הַקִּדּוּשׁ לַעֲתִיד
 לְבֹא כְּמָה דְאַתְּ אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאמַר אֶצֶל רֹשֶׁע וּבַל יִרְאֶה גּאָוּת יְהו"ה שֶׁלֹּא יִרְאֶה אֶת
 גּאָוּת ה', בְּגִין דְּאַלִּין תְּלִיסַר אֵינוֹן גּאָוּת יְהו"ה לְפִי שְׂאֵלוֹ הֵי"ג שְׁבַחִים הֵם גּאָוּת
 ה', שֶׁהֵם כְּתָרוֹ שֶׁל הַקַּב"ה שֶׁמִּתְגַּאֵה וּמִתְפָּאֵר עַל יְדֵי הַשְּׁבַחִים שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ,
 וְהַמְּפַסִּיק בִּינֵיהֶם פּוֹגֵם בְּכֶתֶר הַזֶּה, וְהַטַּעַם שֶׁהַשְּׁלֵהֶבֶת יוֹצֵאת מִתַּחַת כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים, כִּי
 בַּהֲיוֹת הַמַּלְכוּת נִכְלָלֶת מִי"ג מִיְּנֵי בְּשָׁמִים, בּוֹדָאֵי שְׁגָם אֱלוֹ הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם תַּחְתִּיהַּ נֶהְנֵים
 מֵהֶם, וּבִרְאוּתָם שִׁישׁ מִי שֶׁמְּפַסִּיק עֵידוֹן זֶה מִקְּלָלִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִים כֹּל יִרְאֶה גּאָוּת ה'.

איסור הדבור בזמן קריאת התורה

(יב) פֶּד סְלִיק סִפְר תּוֹרָה לְתַמָּן, פְּדִין בְּעָאן פֶּל עֲמָא לְסִדְרָא גְרַמְיִיהוּ לְתַתָּא, בְּאִימְתָא בְּדַחִילוּ בְרַתָּת בְּזִיעַ, וּלְכוּנָא לְבִיּהוּ לְתַתָּא פְּמָה דְהִשְׁתָּא קְיִימִין עַל טוֹרָא דְסִינִי לְקַבְּלָא אוֹרִייתָא, וִיהוּן צִייתִין וִירְפוּן אוֹדְנִייהוּ.

וְלִית רְשׁוּ לְעֲמָא לְמַפְתַּח פּוּמִייהוּן אֲפִילוּ בְּמִילֵי דְאוֹרִייתָא, וְכֹל שֶׁפֶן בְּמִלָּה אַחְרָא, אֲלָא פְּלָהוּ בְּאִימְתָא, פְּמָאן דְלִית לִיה פּוּמָא, וְהָא אוֹקְמוּהּ, דְכְּתִיב (נחמיה ח ה) וּכְפַתְחוּ עֲמָדוֹ כָּל הָעָם, (שם פסוק ג) וְאֲזַנֵּי כָּל הָעָם אֶל סִפְר הַתּוֹרָה.

מתוק מדבש

”מאמר איסור הדבור בזמן קריאת התורה” ומבואר בו כי בשעה שמעלים את הספר תורה על הבימה, צריכים הקהל לעמוד באימה רתת וזיע, ולכוין לבם לשמוע היטב את הקריאה, ולא יסיחו לבם לדבר אחר, והוא כדוגמת היותם עומדים על הר סיני בשעת קבלת התורה. ומבאר עוד כי בשעת הקריאה אסור לדבר אפילו בדברי תורה, וכל שכן בדברים אחרים, אלא ישבו באימה כאלמים.

(מקור המאמר זוהר פרשת ויקהל דף רו ע”א, ונצי”ור מתוק מדבש כרך ח עמ’ טו-טז)

ואמר פֶּד סְלִיק סִפְר תּוֹרָה לְתַמָּן כְּשִׁמְעֵלִים אֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה שְׂהוּא כְּנַגַּד ז’”ל עַל הַבִּימָה שְׂהוּא כְּנַגַּד הַמַּלְכוּת, פְּדִין בְּעָאן פֶּל עֲמָא לְסִדְרָא גְרַמְיִיהוּ לְתַתָּא אוֹ צִיכִים כֹּל הָעָם לְסִדֵּר וּלְהַכִּין אֶת עֲצָמָם לְמַטָּה, בְּאִימְתָא בְּדַחִילוּ בְרַתָּת בְּזִיעַ בְּאִימָה וּבִירָאָה בְרַתָּת וּבְזִיעַ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב בְּמַתָּן תּוֹרָה וַיַּחֲרַד כָּל הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֵה, וְעוֹד כְּתוּב וַיִּרָא הָעָם וַיִּנּוּעוּ, עַד שֶׁאָמְרוּ לְמִשָּׁה דְבַר אַתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמַעָה, וְאֵל יִדְבַר עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נִמּוּת, וּלְכוּנָא לְבִיּהוּ פְּמָה דְהִשְׁתָּא קְיִימִין עַל טוֹרָא דְסִינִי לְקַבְּלָא אוֹרִייתָא וְצִיכִים לְכוּיִן אֶת לְבָם אֶל הַתּוֹרָה כְּמוֹ שֶׁעָתָה הֵם עוֹמְדִים עַל הַר סִינִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וַיִּהְיוּן צִייתִין וִירְפוּן אוֹדְנִייהוּ וַיִּהְיוּ מְקַשְׁיבִים וַיִּטּוּ אֲזַנֵּיהֶם לְשִׁמּוֹעַ הֵיטֵב אֶת קְרִיאַת הַתּוֹרָה, וְלֹא יִסִּיחוּ אֶת דַּעְתָּם בְּמַחֲשׁוֹת אַחֲרוֹת, וְלֹא יִקְרְאוּ יַחַד עִם בַּעַל הַקּוֹרָא.

וְלִית רְשׁוּ לְעֲמָא לְמַפְתַּח פּוּמִייהוּן אֲפִילוּ בְּמִילֵי דְאוֹרִייתָא וַאֲיִן רְשׁוּת לְהַעֵם לְפַתּוּחַ אֶת פִּיהֶם אֲפִילוּ בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, וְכֹל שֶׁפֶן בְּמִלָּה אַחְרָא וְכֹל שֶׁכֵּן בְּדַבְרִים אַחֲרִים, אֲלָא פְּלָהוּ בְּאִימְתָא פְּמָאן דְלִית לִיה פּוּמָא אֲלָא כּוֹלָם יִשְׁבוּ בְּאִימָה כְּמִי שֶׁאֵינן לוֹ פֶּה, וְהָא אוֹקְמוּהּ וְהִרִי כְּבַר פִּירְשׁוּ הַחֲבָרִים דְכְּתִיב עַל מֵה שְׁכַתוּב וּכְפַתְחוּ וְכַשְׁעוֹרָא הַסּוֹפֵר פִּתַּח אֶת הַסֵּפֶר תּוֹרָה עֲמָדוֹ כָּל הָעָם מְלַדְבֵּר וְאֲזַנֵּי כָּל הָעָם אֶל סִפְר הַתּוֹרָה כּוֹלָם שְׁמַעוּ אֶת קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה. (נמ”ק ומק”מ ומפרשים)

מאמר אמירת התפלה בשלמות התבות

(יג) ומִסְטָרָא דְוִשְׁט, (במדבר י"א ח) שְׁטוּ הָעַם וְלָקְטוּ, אֵינּוֹן לְקוּטוֹת דְּפִסְקוֹת דְּמִתְנִיתָא, וְטַחְנוּ בְּרִיחִים, מְהֵכָא מֵאֵן דְּאִפִּיק מְלִין דְּאוֹרֵייתָא, צְרִיךְ לְמַטְחֵן לֹון בְּשַׁנַּיִים, וְלֹאֲפִקָא מְלִין שְׁלִימִין, וְאֵינּוֹן מְלִין אֲתִקְרִיאוּ שְׁלָמִים, וְאוֹחְרַנִּין דְּאֵינּוֹן שְׁטֵיין דְּאֲכִלִין מְלִין בְּהִלְעָטָה, וְלֹא טוֹחְנִין לֹון בְּטוֹחְנוֹת דְּלֵהוֹן וּבְשִׁנְיָהוֹן, מַה פְּתִיב בְּהוּ (שם פסוק לג) הַבָּשָׂר עוֹדְנָו בֵּין שְׁנֵיהֶם וְאִף יְהו"ה חָרָה בָּעַם, דְּאֵינּוֹן מְגֻזְעָא דְּמֵאֵן דְּאָמַר (בראשית כ"ה ל) הִלְעִיטְנִי נָא.

מתוק מדבש

"מאמר אמירת התפלה בשלמות התבות" ומבואר בו כי צריך האדם המתפלל לדקדק להגות ולומר את תבות התפלה בשלימות, ולא בהבלעה ובחסרון.

(מקור המאמר זוהר פרשת פנחס נרעיל מהימנא דף רלו ע"א, וצינאור ממוק מנדנש כרך יד עמ' 1-2)

ומבאר עוד ענין באבר ה"ושט" שהוא אותיות "שטו", ואמר ומִסְטָרָא דְוִשְׁט ומצד הושט נאמר שְׁט"ו הָעַם וְלָקְטוּ היינו אֵינּוֹן לְקוּטוֹת דְּפִסְקוֹת דְּמִתְנִיתָא הם העם שלקטו פסקי הדינים שבמשנה. ומה שכתוב וְטַחְנוּ בְּרִיחִים, מְהֵכָא מֵאֵן דְּאִפִּיק מְלִין דְּאוֹרֵייתָא מכאן אנו למדים כי מי שמוציא דברי תורה ותפלה מפיו, צְרִיךְ לְמַטְחֵן לֹון בְּשַׁנַּיִים צריך לטחון אותם בשניים, דהיינו לברר אותם היטב, וְלֹאֲפִקָא מְלִין שְׁלִימִין ולהוציא מפיו תיבות שלימות ולא חצאי תיבות, וְאֵינּוֹן מְלִין אֲתִקְרִיאוּ שְׁלָמִים ואלו הדברי תורה נחשבים כקרבן שלמים, וְאוֹחְרַנִּין דְּאֵינּוֹן שְׁטֵיין ואותם בני אדם שהם שוטים (דורש מלת שטו לשון שטות), דְּאֲכִלִין מְלִין בְּהִלְעָטָה שנראה כאילו אוכלים התיבות במהירות, וְלֹא טוֹחְנִין לֹון בְּטוֹחְנוֹת דְּלֵהוֹן ואינם טוחנים אותם בטוחנות שלהם, שהם השניים הפנימיים, וּבְשִׁנְיָהוֹן ובשניהם החיצוניים, כלומר שאינם מבררים דבריהם היטב כשמוציאים אותם מפיהם, מַה פְּתִיב בְּהוּ מה כתוב בהם הַבָּשָׂר עוֹדְנָו בֵּין שְׁנֵיהֶם וְאִף יְהו"ה חָרָה בָּעַם טעם הדבר דְּאֵינּוֹן מְגֻזְעָא דְּמֵאֵן דְּאָמַר הִלְעִיטְנִי נָא כי הם מגזע ושורש עשו הרשע שאמר ליעקב הלעיטני נא, כמו שפירש רש"י אפתח פי ושפוך הרבה לתוכה. (מפרשים)

מאמר קריאת התורה בשלמות התבות

(יד) וּבְרִי, בְּוִדְאֵי אֵינּוֹן שְׁלוּחֵינָא דְצַבּוּרָא, צְרִיכִין פִּד קָרְאֵן סִפְר תּוֹרָה
 דִּיחֲתִכּוֹן מְלִין, וְלֹא יִימְרוּן לְהוֹן בְּהַלְעָטָה, פְּגוּוֹנָא דְעַרְב
 רַב דְּאֲתָמַר בְּהוֹן (במדבר י"א ג') הַבָּשָׂר עוֹדְנָו בֵּין שְׁנֵיהֶם, וְהוּוּ אֶכְלִין
 בְּהַלְעָטָה, וְלֹא הָוּוּ טְחֲנִין לֵיהּ, אֲתָמַר בְּהוֹן (במדבר י"א ג') וְאִף יְהו"ה
 חָרָה בָּעָם.

מתוק מדבש

"מאמר קריאת התורה בשלמות התבות" ומבואר בו כי צריך השליח צבור הקורא בתורה
 לדקדק להגות ולומר את התבות בשלימות, ולא בהבלעה ובחסרון.

(מקור המאמר במקווי זהר צמיקונים שנסוף הספר תיקונא מלימא דף קמא ע"א, וצנזאור מתוק מדבש
 כרך ג עמ' תקמ)

ואמר רבי שמעון לרבי אלעזר וּבְרִי ובני חביבי, בְּוִדְאֵי אֵינּוֹן שְׁלוּחֵינָא דְצַבּוּרָא בּוֹדְאֵי
 אותם שלוחי הצבור, צְרִיכִין פִּד קָרְאֵן סִפְר תּוֹרָה, דִּיחֲתִכּוֹן מְלִין צְרִיכִים
 כשקוראים בספר תורה שיחתכו ויבטאו את המלים היטב, וְלֹא יִימְרוּן לְהוֹן בְּהַלְעָטָה
 ולא יאמרו אותם בהלעטה, כאילו בולעים את התיבות, פְּגוּוֹנָא דְעַרְב רַב כַּעֵין הערב
 רב, דְּאֲתָמַר בְּהוֹן שְׁנֵיהֶם בֵּין שְׁנֵיהֶם דִּהֵינּוּ וְהוּוּ אֶכְלִין בְּהַלְעָטָה
 שהיו אוכלים ובולעים את התיבות בהלעטה, וְלֹא הָוּוּ טְחֲנִין לֵיהּ ולא היו טוחנים אותם
 להוציאם מן הפה כראוי בשלימות, לכן אֲתָמַר בְּהוֹן נאמר בהם וְאִף יְהו"ה חָרָה בָּעָם
 שהם הערב רב.

הראוי לשמש שליח צבור ולקרוא בתורה

(טו) בו ירוץ צדיק, במאן, במגדל או בספר תורה, אלא קרא דריש בהאי ובהאי, פד דרש במגדל, אצטריף צדיק דא, דליהוי חזן הפנסת זפאה דקשוט, ודיוקנא דצדיק עלאה.

פד דריש לספר תורה, מאן דסליק לספר תורה למקרי אורייתא, אצטריף צדיק, וצדיק אקרי.

מתוק מדבש

"מאמר הראוי לשמש שליח צבור ולקרוא בתורה" ומבואר בו כי השליח צבור וכן הקורא בתורה צריכים להיות נקיים מחטא, ועומדים במדרגת צדיק כפי האפשר, כי הם משמשים מרכבה למדת היסוד הנקרא צדיק.

(מקור המאמר זוהר פרשת שלח לך דף קסד ע"ב, וצניאור מתוק מדבש כרך יג עמ' טז)

פירוש הפסוק המובא להלן, מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב כמגדל חזק הוא המתחזק בשם ה', ובו ירוץ ומתחזק הצדיק בכל מקום. (מלודות)

מה שכתוב מגדל עז שם הוי"ה בו ירוץ צדיק ושואל במאן במי ירוץ הצדיק, במגדל או בספר תורה, ומשיב אלא קרא דריש בהאי ובהאי אלא הוא דרש את פסוק בזה ובוזה, דהיינו במגדל ובספר תורה, ואמר פד דרש במגדל כשדרש שצדיק ירוץ במגדל שהוא התיבה, היינו אצטריף צדיק דא צריך להיות צדיק זה הנמצא שם, עולה ורץ בתיבה להיות שליח צבור, כי היכי דליהוי חזן הפנסת זפאה דקשוט כדי שיהיה חזן הכנסת צדיק אמת, ודיוקנא דצדיק עלאה והוא דיוקן של צדיק העליון שהוא היסוד ה"ז.

פד דריש לספר תורה וכשדרש שצדיק ירוץ היינו בספר תורה, אז הכונה מאן דסליק לספר תורה למקרי אורייתא מי שעולה לקרות בספר תורה, אצטריף צדיק צריך שיהיה צדיק, שלא יקרא בתורה אלא מי שהוא צדיק, והטעם כי וצדיק אקרי כי הקורא הוא מרכבה לצדיק העליון ונקרא בשמו.

מאמר טהרת השליח צבור

(טז) רַבִּי יִצְחָק אָמַר, (ויקרא ד ג) אִם הִפְּהֵן הַמְּשִׁיחַ יַחֲטָא, דָּא פְּהֵן דְּלִתְתָּא דְּאִתְתַּקֵּן לְעִבּוּדָּהּ, וְאִשְׁתַּפַּח בֵּיהּ חֲטָאָה, לְאַשְׁמַת הָעָם הוּא דְּהוּי וְדָאי, וּוּי לְאַיְנוּן דְּסַמְיָכִין עֲלֵיהּ, פְּגוּוּנָא דָּא שְׁלִיחָא דְּצִבּוּרָא דְּאִשְׁתַּפַּח בֵּיהּ חֲטָאָה, וּוּי לְאַיְנוּן דְּסַמְיָכִין עֲלֵיהּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכָל שֶׁפֶן פְּהֵנָּא, דְּכָל יִשְׂרָאֵל וְעֲלָאִין וְתַתָּאִין פְּלָהוּ מְחַפָּאֵן וּמְצַפָּאֵן לְאַתְּבָרְכָא עַל יְדוּי, דְּהָא תְּנִינֵן, בְּשַׁעְתָּא דְּכִהְנָא שְׂאֲרֵי לְכוּוּנָא מְלִין, וְלִקְרָבָא קְרַבְנָא עֲלָאָה, כִּלְאֵ אִשְׁתַּפַּחוּ בְּבִרְכַתָּא וּבְחִדּוּתָא, יְמִינָא שְׂאֲרֵי לְאַתְעָרָא, שְׁמָאֵלָא אֲתַפְלִיל בִּימִינָא, וְכִלְאֵ

מתוק מדבש

”מאמר טהרת השליח צבור” ומבואר בו כי באם ימצא פגם חטא בכהן, הרי שהעם סובלים בשבילו, ואוי להם, וכמו כן בשליח צבור שנמצא בו חטא, אוי לעם הסומכים על תפלתו. ומוסיף ומבאר שהכהן בעבודתו היה ממשיך שפע לישראל, וכל העולמות העליונים והתחתונים היו מתברכים על ידו, ולכן היה מטרה עצמו קודם עבודתו בקרבן, כדי לכפר בעדו תחילה ולהיות ראוי לשמש בקודש.

(מקור המאמר זוהר פרשת ויקרא דף יז ע”ג - יח ע”א, וצניאור ממוק מדבש כרך י עמ’ דז-דח)

רַבִּי יִצְחָק אָמַר מַה שְׁכַתּוּב אִם הִפְּהֵן הַמְּשִׁיחַ יַחֲטָא פִּירוּשׁוֹ כַּפְּשׁוּטוֹ דָּא פְּהֵן דְּלִתְתָּא דְּאִתְתַּקֵּן לְעִבּוּדָּהּ זֶה הוּא כֹהֵן הַגְּדוֹל הַתַּחְתּוֹן שֶׁהוּכֵן לְעִבּוּדָּהּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וְאִשְׁתַּפַּח בֵּיהּ חֲטָאָה וְנִמְצָא בּוֹ חֲטָא, לְאַשְׁמַת הָעָם הוּא דְּהוּי וְדָאי כִּי וְדָאי שֶׁהָעָם יֵאשְׁמוּ וְיִסְבְּלוּ בְּשִׁבְלֵוֹ, כִּי וּוּי לְאַיְנוּן דְּסַמְיָכִין עֲלֵיהּ אוּי לְאוֹתָם הַסּוֹמְכִים עַל עִבּוּדָתוֹ, פְּגוּוּנָא דָּא, שְׁלִיחָא דְּצִבּוּרָא דְּאִשְׁתַּפַּח בֵּיהּ חֲטָאָה כַּעֵין זֶה הוּא, שְׁלִיחַ צִבּוּר שֶׁנִּמְצָא בּוֹ חֲטָא, וּוּי לְאַיְנוּן דְּסַמְיָכִין עֲלֵיהּ אוּי לְאוֹתוֹ צִבּוּר הַסּוֹמְכִים עַל תַּפְּלוֹתוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְכָל שֶׁפֶן פְּהֵנָּא, דְּכָל יִשְׂרָאֵל, וְעֲלָאִין וְתַתָּאִין, פְּלָהוּ מְחַפָּאֵן וּמְצַפָּאֵן לְאַתְּבָרְכָא עַל יְדוּי וְכָל שֶׁכֵּן כֹּהֵן גְּדוֹל בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁכָל יִשְׂרָאֵל וְעֲלִיוּנִים וְתַחְתּוּנִים, כּוֹלָם מַחֲכִים וּמְצַפִּים לְהַתְּבַרֵךְ עַל יְדוּי, אִם חָזוּ נִמְצָא בּוֹ חֲטָא, אוּי עַל אוֹתָם הַסּוֹמְכִים עֲלָיו, דְּהָא תְּנִינֵן, בְּשַׁעְתָּא דְּכִהְנָא שְׂאֲרֵי לְכוּוּנָא מְלִין כִּי לְמַדְנּוּ, בְּשַׁעֲהַ שֶׁהִכְהֵן הַגְּדוֹל הַתַּחֲלִיל לְכוּיִן אֶת הַכּוֹנּוֹת, וְלִקְרָבָא קְרַבְנָא עֲלָאָה וְלִקְרָב קְרַבֵּן עֲלִיוִן, כְּלוֹמַר לִיחַד אֶת זוּ”ן, כִּלְאֵ אִשְׁתַּפַּחוּ בְּבִרְכַתָּא וּבְחִדּוּתָא כִּלְ הַעוֹלְמוֹת נִמְצָאִים בְּבִרְכָה מִצַּד הַחֲסָד, וּבְשִׁמְחָה מִצַּד הַבִּינָה, וְאִי יְמִינָא שְׂאֲרֵי לְאַתְעָרָא, שְׁמָאֵלָא אֲתַפְלִיל בִּימִינָא הַחֲסָד שְׁבִימִין מִתַּחֲלִיל לְהַתְּעוֹרֵר לְהַשְׁפִּיעַ חֲסִדִים בְּעוֹלָם, וְהַגְּבוּרָה שְׁבִשְׁמָאֵל נִכְלָל

אֶתְאַחֵיד וְאֶתְקַשֵּׁר דָּא בְּדָא, וְאֶתְבָּרְכֵן כְּלָהוּ כַּחְדָּא, אֲשֶׁתְּפַח דְּעַל יְדָא
 דְּכֶהֱנָא מִתְבָּרְכָאן עֲלָאי וְתַתָּאי, וְהָא אוֹקְמוּהּ, וּבְגִין כַּךְ בְּעֵי לְקַרְבָּא
 קְרַבְנָא עֲלֵיהּ, בְּגִין דִּיתְפַּפֵּר חוּבִיָּהּ.

מתוק מדבש

בימין, וְכֹלָא אֶתְאַחֵיד וְאֶתְקַשֵּׁר דָּא בְּדָא, וְאֶתְבָּרְכֵן כְּלָהוּ כַּחְדָּא והכל נתאחד ונתקשר
 זה בזה, ואז מתברכים כולם כאחד, אֲשֶׁתְּפַח דְּעַל יְדָא דְּכֶהֱנָא מִתְבָּרְכָאן עֲלָאי וְתַתָּאי,
 וְהָא אוֹקְמוּהּ נמצא שעל ידי הכהן מתברכים עליונים ותחתונים, וכבר ביארו החברים
 ענין זה, וּבְגִין כַּךְ בְּעֵי לְקַרְבָּא קְרַבְנָא עֲלֵיהּ, בְּגִין דִּיתְפַּפֵּר חוּבִיָּהּ ולכך צריך
 להקריב עליו את פר יום הכפורים, וצריך להתודות עליו את עונותיו, כדי שיתכפר, כמו
 שכתוב וכפר בעדו.

מאמר הכנת השליח צבור

(יז) רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא הָווּ יְתִבִי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, חֲמִינָא לְאַבָּא בְיוֹמֵי דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים, דְּלֹא בְעֵי לְמִשְׁמַע צְלוֹתָא מְפַל בַּר נָשׁ, אֶלְא אֵי קָאִים עֲלִיהָ תְּלִתָּא יוֹמִין קוֹדֵם לְדַכְפָּאָה לִּיהָ, דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הָוּה אָמַר הָכִי, בְּצְלוֹתָא דֵּהאֵי בַר נָשׁ דְּאָנָּא מְדַפְּינָא, אַתְּפַר עֲלֵמָא, וְכֹל שְׁפָן בְּתַקִּיעָה דְּשׁוּפְרָא, דְּלֹא מְקַבֵּל תְּקִיעָתָא דְּבַר נָשׁ דְּלָאוּ אִיהוּ חֲפִים לְמַתְקַע בְּרִזָּא דְּתַקִּיעָה.

מתוק מדבש

"מאמר הכנת השליח צבור" ומבואר בו כי רשב"י היה מכין לעצמו שליח צבור ראוי לתפלות ראש השנה ויום הכפורים, וההכנה היתה בתשובה ובלימוד הכונה. ומבאר שכן היה נוהג רשב"י גם בבעל תוקע.

(מקור המאמר זוהר פרשת ויקרא דף יח ע"א, וצנז'אור ממוק מדגש כרך י עמ' 17)

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא הָווּ יְתִבִי רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא הָווּ יְתִבִי רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא הָווּ יְתִבִי, אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי אַבָּא, חֲמִינָא לְאַבָּא בְיוֹמֵי דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים, דְּלֹא בְעֵי לְמִשְׁמַע צְלוֹתָא מְפַל בַּר נָשׁ שְׁלֵא רְצָה לְשִׁמּוּעַ תְּפִלַּת הַשְּׁלִיחַ צִיבּוּר מְכַל אַדָּם, אֶלְא אֵי קָאִים עֲלִיהָ תְּלִתָּא יוֹמִין קוֹדֵם לְדַכְפָּאָה לִּיהָ אֵלֵא אִם עֵמַד עֲלִיו תַּחֲלִילָה שְׁלִשָּׁה יָמִים לְטַהַר אוֹתוֹ בְּתַשׁוּבָה וַיַּחֲוּדִים שְׁהִיָּה מוֹסַר לוֹ, וְאִמַר בַּעַל הַמֵּאמַר דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן הָוּה אָמַר הָכִי כִי כַךְ אִמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּצְלוֹתָא דֵּהאֵי בַר נָשׁ דְּאָנָּא מְדַפְּינָא, אַתְּפַר עֲלֵמָא בְּתַפְלָה שֶׁל אוֹתוֹ הָאָדָם שְׁאֵנִי מְטַהְרוּ בְּתַשׁוּבָה, מְתַכְפֵּר כֹּל הָעוֹלָם. וְכֹל שְׁפָן בְּתַקִּיעָה דְּשׁוּפְרָא וְכֹל שְׁכָן בְּתַקִּיעַת שׁוּפֵר דְּלֹא מְקַבֵּל תְּקִיעָתָא דְּבַר נָשׁ שְׁלֵא הִיָּה מְקַבֵּל הַתְּקִיעוֹת מֵאָדָם דְּלָאוּ אִיהוּ חֲפִים לְמַתְקַע בְּרִזָּא דְּתַקִּיעָה שְׁאֵינּוּ חֲכָם לְתַקּוּעַ בְּסוּד הַתְּקִיעָה, כְּלוּמַר שְׁאֵינּוּ יוֹדַע הַכּוֹנֵנֹת שֶׁל הַתְּקִיעוֹת.

סגולת עניית ברכו את ה' המבורך

(יח) וְתַמְּן אֵת חַד הַיְכָלָא מְרַקְמָא בְכִמְה גְוֹנִין וְכִמְה צִיּוּרִין, וּבִיָּה קִיַּיִמִין כָּל אֵינּוֹן דְּמַקְדְּשֵׁי שְׁמָא דְמֵאֲרִיהוֹן בְּאֲמִירָה בְּכָל יוֹמָא, לְבַתֵּר דְּמַבְרְכִין לֵיהּ, וְאוֹמְרִין בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד, וּמַקְדִּישִׁים לֵיהּ לְבַתֵּר בְּקִדּוּשָׁה מְשׁוּלְשֵׁת.

וְהָהוּא הַיְכָלָא אֵיקְרִי מְשׁוּלְשׁ, כְּמָה דְאֵת אָמַר (ירמיה וד) הַיְכָל יְהוָה הַיְכָל יְהוָה הַיְכָל יְהוָה הַמָּה, וְהָהוּא הַיְכָלָא אֵיהוּ מְשׁוּלְשׁ, וְשְׂאִילָנָא מְאִי הָאֵי, אָמַר הָהוּא גְבַרְא, אֵלִין אֵינּוֹן דְּלֵא אַכְלֵי כָּל יוֹמִיהוֹן עַל דְּמַהוֹן. בְּגִין דְּנִשְׁמַתָּא דְּבַר נֶשׁ בְּהָהוּא עֲלִמָא, נְפַקַת מִיַּנְיָה בְּכָל לַיְלִיא וְלַיְלִיא, וּבְצַפְרָא אֲתַהֲדְרָא לֵיהּ, וְשְׂרִיא בְּחוּטְמָא דְּבַר נֶשׁ, וְלֵא עֲאֻלַת

מתוק מדבש

"מאמר סגולת עניית ברכו את ה' המבורך" ומבואר בו כי רבי פרחיא השיג וראה היכל אחד בגן עדן, שבו נמצאים המקדשים לקב"ה באמירת ברכו וקדושה. ומבאר כי על ידי עניית ברכו חוזרת הנשמה לשרות בחוטם האדם אחר שנסתלקה ממנו בלילה בהיותו יושן. ומסיק כי אמירת ברכו וקדושה הם על ידי החזן ובמעמד קהל עשרה.

(מקור המאמר זוהר חט"ז מדרש רות דף קי ע"ב-ג', וצִיּוּרִין ממוק מדבש ככך ג עמ' תלנו-תרכמז) וְתַמְּן אֵת חַד הַיְכָלָא מְרַקְמָא בְכִמְה גְוֹנִין וְכִמְה צִיּוּרִין וּיש שם היכל אחד מרוקם בכמה גוונים ובכמה ציורים, וּבִיָּה קִיַּיִמִין כָּל אֵינּוֹן דְּמַקְדְּשֵׁי שְׁמָא דְמֵאֲרִיהוֹן בְּאֲמִירָה בְּכָל יוֹמָא וּבו נמצאים כל אותם המקדשים את שם קונם באמירת ברכו וקדושה בכל יום, דַּהֲיִינוּ לְבַתֵּר דְּמַבְרְכִין לֵיהּ אַחַר שִׁמְבֻרְכִים אוֹתוֹ וְאוֹמְרִין בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד, וּמַקְדִּישִׁים לֵיהּ לְבַתֵּר בְּקִדּוּשָׁה מְשׁוּלְשֵׁת וּמַקְדְּשִׁים אוֹתוֹ אַחַר כֵּן בְּקִדּוּשָׁה מְשׁוּלְשֵׁת, שֶׁל קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ קָדוֹשׁ.

ולכן וְהָהוּא הַיְכָלָא אֵיקְרִי מְשׁוּלְשׁ וְהַיְכָל הָהוּא נִקְרָא מְשׁוּלְשׁ, כְּמָה דְאֵת אָמַר כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הַיְכָל יְהוָה הַיְכָל יְהוָה הַיְכָל יְהוָה הַמָּה שְׁנוֹזֵר בְּפִסּוּק אַחַד מִלַת "היכל" ג' פעמים, וְהָהוּא הַיְכָלָא אֵיהוּ מְשׁוּלְשׁ וְהַיְכָל הָהוּא הוּא מְשׁוּלְשׁ, וְשְׂאִילָנָא מְאִי הָאֵי וּשְׂאֻלַתִּי עֲלֵיוּ מִי נִכְנַס בְּהַיְכָל הַזֶּה, אָמַר הָהוּא גְבַרְא אָמַר לִי אוֹתוֹ הָאָדָם, אֵלִין אֵינּוֹן דְּלֵא אַכְלֵי כָּל יוֹמִיהוֹן עַל דְּמַהוֹן אֵלוֹ הֵם שְׁלֵא אַכְלוּ כָּל יוֹמֵיהֶם טַרְס שֶׁהִתְפַּלְלוּ עַל דַּמָּס, דַּהֲיִינוּ שְׁלֵא אַכְלוּ לִפְנֵי תַפְלַת שַׁחֲרִית.

בְּגִין דְּנִשְׁמַתָּא דְּבַר נֶשׁ בְּהָהוּא עֲלִמָא נְפַקַת מִיַּנְיָה בְּכָל לַיְלִיא וְלַיְלִיא לִפְנֵי שִׁנְשַׁמְתוּ שֶׁל אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ בְּכָל לַיְלָה וְלַיְלָה, וּבְצַפְרָא אֲתַהֲדְרָא לֵיהּ וּבְבִקּוּר חוֹזֵרֵת אֵלָיו, וְשְׂרִיא בְּחוּטְמָא דְּבַר נֶשׁ וּשׁוֹכְנַת בְּחוּטְמוֹ שֶׁל אָדָם, וְלֵא עֲאֻלַת וְלֵא

וְלֹא אֶתִישָׁבָא בְּמַעוּי, עַד דְּמַבְרַךְ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמְצַלִּי עַל דְּמִיָּה, פְּדִין מִתִּישָׁבָא בְּדוּכָתָהּ.

וְעַל דָּא כְּתִיב (ישעיה ב כב) חֲדַלּוּ לְכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, מֵאֵי אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, בְּגִין דְּנַחְתָּא בְּצַפְרָא, וְאוֹמֵר לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, זִילִי, וּשְׂרִי לִיָּה בְּחוּטְמוּי, עַל מְנַת דִּיצְלִי צְלוּתִיָּה, אֵי מְבָרַךְ הוּא פְּדָקָא יָאוּת, תְּשְׂרִי בְּגוּיָה, וְאֵי לָאוּ פְּרַחָא וּסְלִיקַת, וְאַשְׁתַּפַּח בְּר נֶשׁ דְּחֶסְרָא מִיָּנִיָּה הֵיא קְדוּשָׁתָא דְנִשְׁמָתָא.

וְכִיּוֹן דְּנִשְׁמָתִיָּה חֶסְרָא מִיָּנִיָּה, בְּמָה נַחֲשָׁב הוּא, לָא אֶתְחַשֵּׁב לְכָלוּם, פְּאָלוּ לָא הֲוָה בְּעַלְמָא, וְעַל דָּא אָסִיר לִיָּה לְאִינִישׁ לְבָרְכָא לְחַבְרִיָּה, עַד דְּמַבְרַךְ לְמֵאֲרִיָּה בְּשִׁירוּתָא דְצְלוּתָא, וְהַחֲזֵן אוֹמֵר בְּרָכוּ

מתוק מדבש

אֶתִישָׁבָא בְּמַעוּי ואינה נכנסת ואינה מתיישבת במעיו, דהיינו שאינה מתפשטת בפנימיית האדם, עַד דְּמַבְרַךְ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְצַלִּי עַל דְּמִיָּה עַד שֶׁמְבָרַךְ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמִתְפַּלֵּל עַל דְּמוֹ, פְּדִין מִתִּישָׁבָא בְּדוּכָתָהּ אַז הֵיא מִתִּישָׁבַת בַּמְקוּמָה הָרְאוּי.

פירוש הפסוק המובא להלן חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו חדלו לכם מכל הדרכים הרעים, וְלִמְדוּ מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, הֵרְאִיתֶם בְּמָה נַחֲשָׁב הוּא וְקַל וְחוֹמֵר לַעֲבוֹד לְצַלֵּם מַעֲשֵׂה יַדָּיו שְׁאִינוּ נַחֲשָׁב לְכָלוּם. (רס"י)

וְעַל דָּא כְּתִיב וְעַל זֶה נֹאמֵר חֲדַלּוּ לְכֶם מִן הָאָדָם אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ, מֵאֵי אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאִפּוֹ מַה פִּירוּשׁוֹ, וְאוֹמֵר בְּגִין דְּנַחְתָּא בְּצַפְרָא לְפִי שֶׁהִנְשֵׁמָה יוֹרֶדֶת בְּבִקְרָא לְעוֹלָם הַזֶּה, וְאוֹמֵר לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זִילִי וּשְׂרִי לִיָּה בְּחוּטְמוּי וְאוֹמֵר לָהּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְכִי וּשְׁכֵנִי בְּחוּטְמוֹ שֶׁל הָאָדָם, עַל מְנַת דִּיצְלִי צְלוּתִיָּה בְּתַנְיָא שִׁיתְפַּלֵּל תְּפִלְתּוֹ, לְכֵן אֵי מְבָרַךְ הוּא פְּדָקָא יָאוּת תְּשְׂרִי בְּגוּיָה אִם הוּא מְבָרַךְ וּמִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי תִּשְׁכּוֹן הַנִּשְׁמָה בְּתוֹכּוֹ, וְאֵי לָאוּ וְאִם אִינוּ מְבָרַךְ וּמִתְפַּלֵּל כְּרָאוּי, פְּרַחָא וּסְלִיקַת הַנִּשְׁמָה פּוֹרַחַת וְעוֹלָה לְמַעְלָה, וְאַשְׁתַּפַּח בְּר נֶשׁ דְּחֶסְרָא מִיָּנִיָּה הֵיא קְדוּשָׁתָא דְנִשְׁמָתָא וְנִמְצָא זֶה הָאָדָם חֶסֶר מִמֶּנּוּ אוֹתָהּ הַקְדוּשָׁה שֶׁל הַנִּשְׁמָה.

וְכִיּוֹן דְּנִשְׁמָתִיָּה חֶסְרָא מִיָּנִיָּה וְכִיּוֹן שֶׁנִּשְׁמָתּוֹ חֶסֶרָה מִמֶּנּוּ, בְּמָה נַחֲשָׁב הוּא דֵּהֵיִינוּ לָא אֶתְחַשֵּׁב לְכָלוּם לָא נַחֲשָׁב לְכָלוּם, שֶׁהוּא פְּאָלוּ לָא הֲוָה בְּעַלְמָא כְּאִילוּ לָא הֵיא בְּעוֹלָם, וְעַל דָּא אָסִיר לִיָּה לְאִינִישׁ לְבָרְכָא לְחַבְרִיָּה עַל כֵּן אֲסוּר לוֹ לְאָדָם שִׁיבְרַךְ אֶת חֲבֵרוֹ בְּבִקְרָא, דֵּהֵיִינוּ שִׁיקְדִים לוֹ בְּרַכַּת שְׁלוֹם, עַד דְּמַבְרַךְ לְמֵאֲרִיָּה בְּשִׁירוּתָא דְצְלוּתָא עַד שֶׁמְבָרַךְ תְּחִילָה לְקוּנּוֹ בְּתַחֲלִילַת הַתְּפִלָּה, וְהַחֲזֵן וְהוּא בְּמָה שֶׁהַחֲזֵן אוֹמֵר בְּרָכוּ אֶת יְהוָה,

אֶת יְהוָה, וְהוּא אוֹמֵר בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד, וְכִיּוֹן דְּמְבָרְךְ לְמַאֲרִיָּה, מִתְמַן שְׂרוּתָא דְצִלוֹתָא לְצִלָּאָה, וְעַל דָּא שְׂרִיאָן קְדוּשָׁאן, זְכָאִין אֵינּוֹן דְּמְבָרְכִי וּמְקַדְּשִׁי לְמַאֲרִיָּהוֹן בְּכָל יוֹמָא, בְּרַעוּתָא דְלִבָּא.

בְּהֵיא שְׁעָתָא אוֹלִיפְנָא, דְּלִית רְשׁוּ לְצִלָּאָה צִלוֹתָא בְּעִשְׂרָה, עַד דְּמְבָרְכִין לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׂירוּתָא דְכוּלָּא, וְכִיּוֹן דְּמְבָרְכִין לִיה, יְצִלוּ צִלוֹתְהוֹן.

אֲמַר הַהוּא גְבַרְא, רַבִּי, הֵיא בְּרַכָּה לָאו אִיהוּ אָלָא לְאַתְקְנָא שְׁבַחָא לְמַאֲרִיָּהוֹן, דְּאַהֲדַר לוֹן נְשְׁמַתְהוֹן, דְּאִיתְקַרְיָא בְּחַמְשׁ שְׁמָהּ, וּבְרַכְתָּא בְּחַמְשׁ תִּיבִין, בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבֹרָךְ וְגוֹמֵר, וְעַל בְּרַכָּה דָּא שְׂרִיאָ צִלוֹתָא, וּקְדוּשָׁה לָא שְׂרִיאָ אָלָא עַל בְּרַכָּה, לְאַתְקַפָּא לְמַאֲרִיָּהוֹן בְּכוּלָּא, וּבְרַכָּה דָּא וּקְדוּשָׁה דָּא, לָאו אִיהוּ אָלָא בְּעִשְׂרָה.

מתוק מדבש

וְהוּא אוֹמֵר בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד, וְכִיּוֹן דְּמְבָרְךְ לְמַאֲרִיָּה וְכִיּוֹן שְׁמַבְרַךְ לְקוּנָא, מִתְמַן שְׂרוּתָא דְצִלוֹתָא לְצִלָּאָה מִשֵּׁם הִיא תַחֲלִיל תַּחֲלִיל הַתְּפִלָּה, וְעַל דָּא שְׂרִיאָן קְדוּשָׁאן וְעַל אַדָּם הַזֶּה שׁוֹכְנוֹת הַקְּדוּשׁוֹת, זְכָאִין אֵינּוֹן דְּמְבָרְכִי וּמְקַדְּשִׁי לְמַאֲרִיָּהוֹן בְּכָל יוֹמָא בְּרַעוּתָא דְלִבָּא אֲשֵׁרִי לֵאלוּ שְׁמַבְרַכִּים וּמְקַדְּשִׁים לְקוּנָם בְּכָל יוֹם בְּרַצוֹן הַלֵּב.

וְאִמַר רַבִּי פְּרַחִיא בְּהֵיא שְׁעָתָא אוֹלִיפְנָא בְּאוֹתָהּ שַׁעָה לְמַדְתִּי, דְּלִית רְשׁוּ לְצִלָּאָה צִלוֹתָא בְּעִשְׂרָה, עַד דְּמְבָרְכִין לְקַדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּשִׂירוּתָא דְכוּלָּא שְׂרִיאָן רְשׁוֹת לְהַתְּפִלָּה הַתְּפִלָּה בְּעִשְׂרָה, עַד שְׁמַבְרַכִּים לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתַחֲלִיל הַכֹּל, בְּאִמִּירַת בְּרוּךְ ה' הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד, וְכִיּוֹן דְּמְבָרְכִין לִיה יְצִלוּ צִלוֹתְהוֹן וְכִיּוֹן שְׁמַבְרַכִּים לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַחַר כֵּךְ יִתְפַּלְלוּ תְּפִלְתָּם.

אֲמַר הַהוּא גְבַרְא אִמַר לִי אִישׁ הַהוּא, רַבִּי, הֵיא בְּרַכָּה, לָאו אִיהוּ אָלָא לְאַתְקְנָא שְׁבַחָא לְמַאֲרִיָּהוֹן אוֹתָהּ הַבְּרַכָּה שֶׁל בְּרַכּוּ וְגוֹ' אֵינָה אֵלָא לְתַקֵּן שְׁבַח לְקוּנָם, דְּאַהֲדַר לוֹן נְשְׁמַתְהוֹן דְּאִיתְקַרְיָא בְּחַמְשׁ שְׁמָהּ עַל שֶׁחֲזִיר לְהֵם אֵת נְשַׁמְתָּם הַנִּקְרָאֵת בְּחַמְשָׁה שְׁמוֹת, נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה חַיָּה יְחִידָה, וּבְרַכְתָּא בְּחַמְשׁ תִּיבִין וְכַנְגֵּד זֶה יֵשׁ בְּבִרְכָה זֶה חַמְשׁ תִּיבוֹת, דֵּהֵינּוּ בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבֹרָךְ לְעוֹלָם וָעֶד, וְעַל בְּרַכָּה דָּא שְׂרִיאָ צִלוֹתָא וְעַל בְּרַכָּה זֶה שׁוֹרָה הַתְּפִלָּה, רַצָּה לֹאמַר אַחַר בְּרַכָּה זֶה הַתְּפִלָּה מִתְקַבֵּל, וּקְדוּשָׁה לָא שְׂרִיאָ אָלָא עַל בְּרַכָּה וְכֵן הַקְּדוּשָׁה שֶׁל קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ אֵינָה שׁוֹרָה אֵלָא עַל בְּרַכָּה, דֵּהֵינּוּ לְאַחַר בְּרַכּוּ וְכוּ', לְאַתְקַפָּא לְמַאֲרִיָּהוֹן בְּכוּלָּא כְּדִי לִיתֵן עוֹז לְקוּנָם בְּכָל דְּבַר, בְּסוּד הַכְּתוּב (מִהְלִים סֵם לֵה) תְּנוּ עוֹז לְאַלֹהִיִּם, וּבְרַכָּה דָּא וּבְרַכָּה זֶה שֶׁל בְּרַכּוּ וְכוּ', וּקְדוּשָׁה דָּא וּקְדוּשָׁה זֶה שֶׁל קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ, לָאו אִיהוּ אָלָא בְּעִשְׂרָה אֵינָם נְאֻמִּים אֵלָא בְּעִשְׂרָה אַנְשִׁים.

שיר בר יוחאי

להרב המקובל האלהי רבי שמעון לביא זיע"א

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחברריך:

בר יוחאי שמן משחת קדש. נמשחת ממדת הקדש. נשאת ציץ נזר הקדש. חבוש על ראשך פארך: בר יוחאי

בר יוחאי מושב טוב ישבת. יום נסת יום אשר ברכת. במערת צורים שעמדת. שם קנית הודך והדרך: בר יוחאי

בר יוחאי עצי שטים עומדים. למודי ה' הם לומדים. אור מפלא אור היקוד הם יוקדים. הלא הפה יורוד מורך: בר יוחאי

בר יוחאי ולשרה תפוחים. עלית ללקט בו מרקחים. סוד תורה כציצים ופרחים. נעשה אדם נאמר בעבורך: בר יוחאי

בר יוחאי נאזרת בגבורה. ובמלחמת אשידת השערה. וחרב הוצאת מתערה. שלפת נגר צורריך: בר יוחאי

בר יוחאי למקום אבני שיש. הנעת ופני אריה ליש. גם גלת בותרת על עיש. תשורי ומי ישורך: בר יוחאי

בר יוחאי בקדש הקדשים. קו ירוק מחדש חדשים. שבע שבתות סוד חמשים. קשרת קשרי שין קשרריך: בר יוחאי

בר יוחאי יוד חכמה קדומה. השקפת לבבונה פנימה. שלשים ושתים נתיבות ראשית תרומה. את פרום ממשח זיו

אורך: בר יוחאי אור מפלא רום מעלה. יראת מלהביט פי רב לה. תעלומה ואון קורא לה. נמת עין לא תשורך: בר יוחאי

בר יוחאי אשרי יולדתך. אשרי העם הם לומרך. ואשרי העומדים על סורך. לבושי חשן תמיד ואורך:

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון מחברריך:

שירים לל"ג בעומר

מה

וְאָמַרְתֶּם בַּהּ לְחַי, רַבִּי שְׁמֵעוֹן בַּר יוֹחָאי:

וְאָמַרְתֶּם בַּהּ לְחַי, רַבִּי שְׁמֵעוֹן צְדִיקָאִי:

א יֵשׁ אֱלֹקִים קְדוֹשׁ הוּא, אֲשֶׁרֵי עֵין רְאֵתְהוּ, לֵב חֶכֶם יִשְׁבִּיל
פִּיהוּ, אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

ב רֶוַךְ הוּא מַפִּי עֲלִיּוֹן, קְדוֹשׁ הוּא מִהַרְיֹון, מְאֹור גְּלִיל הָעֲלִיּוֹן,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

ג בּוֹר וְאִישׁ מִלְחָמָה, בְּרַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מְלֵא מִדַּע וְחֶכְמָה,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

ד רֵשׁ כֹּל תַּעֲלֹמוֹת, בְּעֵז וְתַעֲצוּמוֹת, עֲלָה מַעֲלֹת רְמוֹת, אֲדוֹנְנוּ
בַר יוֹחָאי:

ה חָבֵא בְּתוֹךְ מַעָרָה, מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה, שֶׁם לָמַד סִתְרֵי תּוֹרָה, אֲדוֹנְנוּ
בַר יוֹחָאי:

ו שֶׁם נִבְרָא מַעֲיָן לוֹ, וְחֶרֶב לְמַאֲבָלוֹ, מַה טוֹב חִלְקוֹ וְחִבְלוֹ,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

ז בַּר צְדִיק לְבָרְכָהּ, דִּין רִיבָא וּבַר רִיבָא, זָכָה רַבִּים וְזָכָה,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

ח רֵשׁ כַּמָּה תְּלֻכוֹת, הֵם כַּמְשֻׁנָּה עֲרוּכוֹת, זֶה חִמְרֵיז מִמְלָכוֹת,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

ט הֵר אֶת עֵיר טְבֻרְיָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, חוּדוֹ לוֹ מִשְׁמַיָּא,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

י דַּע כֹּל הַנְּסֻתָרוֹת, דְּבָרָיו עוֹשִׂים פְּרוֹת, בְּמַלְּ כַּמָּה גְּזוּרוֹת,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

כ ל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הַקֶּשֶׁת לֹא נִהְיָה, כִּי הוּא אוֹת עוֹלָם
חָיָה, אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

ל כֹּל יִשְׂרָאֵל הָאִיר, בְּסוּד תּוֹרָה הַבְּהִיר, בְּאֹור חֲמֻמָּה מְזַהֵיר,
אֲדוֹנְנוּ בַר יוֹחָאי:

שירים לל"ג בעומר

מ קום בְּחַר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אַחֲתָה, זֶה מִבְּנֵי עֲלִיָּה, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

נ חָמַד מְאֹד לְמַעֲלָה, זָכָה לְיִקָּר וּנְגִדְלָה, בְּתַר עֲלִיּוֹן לֹא נִגְדָּה,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

ס יְנִי סִינֵי לֹא נִקְרָא, אָרִי שְׂפַחַבּוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא תּוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

ע עֲשֵׂה שְׂבָעִים תְּקוּנִים, יִקְרִים מִפְּנִינִים, בָּם תִּקַּן הָעֲלִיּוֹנִים, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

פּ תַח אֶת פִּיּו בְּחֻבְמָה, הוֹצִיא אוֹר תַּעֲלֹמָה, תִּקַּן זְהָרֵי חֲמָה,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

צ צִדִּיק יְסוֹד הָעוֹלָם, נִגְלָה מְדַרְשׁ הַנְּעֻלָּם, יְבוֹלַל לְפִטּוֹר הָעוֹלָם,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

ק וְלֹא זָמַר עֲרוּצִים, וְהַכְרִית אֶת הַקּוֹצִים, וְהַצִּיל הַלְּחוּצִים, אֲדוֹנֵנוּ
בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

ך רַחֵם פְּנֵי מְאִירִים, בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים, עֵת נִגְלָה סוֹד נִסְתָּרִים,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

שׁ שֶׁלֹּם רַב עַל מִשְׁכְּבוֹ, מִדֵּי־פִיּוּ וּמִדֵּי־טוֹבוֹ, דוֹבֵר אֵמֶת בְּלִבּוֹ,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

ת וּרְתוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ טוֹב בְּעַדְנוּ,
אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאִי:
וְאִמְרָתֶם

אשרינו מה טוב חלקנו בהלולא דבר יוחאי
 ומה נעים גורלנו, בהלולא דבר יוחאי.

אשרינו וכו'	אב הרחמן שמע קולנו, בכות אדונינו פר יוחאי.	אב הרחמן שמע קולנו, אתה הוא מושיענו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	במהרה ובוא ויגל לבנו, בן דוד ובוא ויגאלנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	גלה כבוד מלכותך עלינו, גאלה שלמה הנאלנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	דעה והשכל תבוננו, דור ישרים תכרכנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	השב שכינתך לציון עירנו, היום תשמע שועתנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	ותערב לפניך תפלתנו, ולציון בשובו יחזו עינינו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	זכות אבות תגן עלינו, זה ה' קיינו ויושיענו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	חוס ורחם נא עלינו, חמל עלינו ועל עוללנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	טוב ומטיב הדרש לנו, טובך ותסדריך עלינו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	ידבר עמים תחתנו, יחי ה' אלקינו עמנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	בחר הלומים לראשנו, כבוד והדר תעטרתנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יוחאי. בכות אדונינו פר יוחאי.	לשם ולתהלה תתננו, לחם חקנו תטריפנו,

שירים לל"ג בעומר

אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	מלך רחמן רחם עלינו, ממברכתך מלא ידינו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	נאור ואדיר אל תשכחנו, נחלנו לציון גורלנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	סוף נקץ לכל צרותינו, סלח נא לעונינו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	עת רצון היום לנו, עזרנו אלקי ישענו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	פתח לנו שערי רחמים לתפלתנו, בהלולא דבר יחאי. פרנסה ברוח תפרנסנו, בזכות אדונינו בר יחאי.
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	צמיחת קרן לגואלנו, צדקה וחסד עשה עמנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	קרע רע גזר דיננו, קומם קהל עדתנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	רצוננו לראות את מלכנו, רפואה שלמה תרפאנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	שכן במאז באהלינו, שובה ה' את שבותנו,
אשרינו וכו'	בהלולא דבר יחאי. בזכות אדונינו בר יחאי.	תעלנו בשמחה לארצנו, תבנה לנו מקדשנו,

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם
 מטהרין, ומי מטהר אתכם, אנכיכם שבשמים.
 ואומר, מקנה ישראל יתנה, מה מקנה מטהר את
 השמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל: